

ὅποιες φαίνονται ἀνά μέσον ἀποτομωτάτων βράχων τὰ εἰρείπια τοῦ Κάστρου τῆς 'Ωριας, ἢ τοῦ τῆς 'Ωριας. Δὲν γνωρίζω ἂν εἰς αὐτὸ ἀποδίδεται τὸ δημοτικὸν ἄσμα. «Σὺν τῆς 'Ωριας τὸ κάστρον, οὐδὲ ἂν ποτε ἀνῆκεν ὄντως εἰς ὠραίαν τινά, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον φαίνεται σήμερον εἶνε ὃ ἤρειπωμένος περίβολος ῥωμαϊκοῦ καὶ εἴτα μεσαιωνικοῦ φρουρίου. Ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῶν εἰρειπίων τούτων ἀναγινώσκειται εὐχερῶς ἡ ἐξῆς λατινικὴ ἐπιγραφή κεχαρμαμένη ἐπὶ τοῦ βράχου: L. Cassius Longinus, Pro. Cos. Tempe munivit, ἀναφερομένη εἰς τὸν Ῥωμαῖον ἀξιωματικὸν Κασσιον τὸν ἐνισχύσαντα τὰς ὀχυρώσεις, περὶ ὧν ἠμιλεῖ ὁ Τίτος Λίβιος.

Εἰς τὴν κορυφὴν τῶν βράχων ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς ἀποτομωτάτης ταύτης χαράδρας φαίνονται τὰ ἴχνη ἐτέρου φρουρίου, τὸ ὅποιον κοινῶς θεωρεῖται ὡς συνέχεια τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος, ἀλλὰ μᾶλλον εἶνε ἡ ἀκρόπολις τῆς ὀχυρώσεως. Τμῆμα τείχους φραγκικοῦ διατήρητον ἐκ καταπτώσεως μέρους αὐτοῦ, παριστᾷ εἶδος πύλης, διὸ καὶ κοινῶς θεωρεῖται ὡς ἡ πόρτα τοῦ Κάστρου, πόρτα ὅμως ἀνεῖσοδος διότι πρὸ αὐτῆς χαίνει ἄβατος κρημνός.

Εἰς τὴν ἀκρόπολιν ταύτην ἀνέρχεται τις διὰ δυσβάτου καὶ ἀνάντους ἀτραποῦ μήκους μιᾶς ὥρας, ἣτις ὁδηγεῖ εἰς τὸ ἄνωθεν τῶν Τεμπῶν ὄροπέδιον. Ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου θαυμάσιον πανόραμα ἐκτυλίσεται ὑπὸ τὰς ὄψεις τοῦ θεατοῦ. Ἀπέναντι ἀκριβῶς ἔχει τις τὸν χιονοσκεπὴ τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους θεῖον Ὀλυμπον, ἐπικρατοῦντα διὰ τοῦ ὄγκου του καὶ ὑπερβαίνοντα διὰ τοῦ ὕψους ὄλα τὰ περίξ βουνά. Δεξιὰ ἐκτείνεται ὡς ἀπέραντον κάτοπτρον, ἀποτυφλοῦν διὰ τῆς ἀνακακλασεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος μὲ τὰ ὄρη τῆς Χαλκιδικῆς εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος. Ἀριστερὰ ἐκτείνεται ἐπίσης ἀπέραντος ἡ πεδιάς τῆς Λαρίσης καὶ ἀπωτέρω ἡ τῶν Τρικάλων, ἀπωτάτω δὲ συγγέονται πρὸς τὸ ὑπόλευκον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὀδοντοειδεῖς κορυφαὶ τῶν χιονοσκεπῶν βουνῶν τῶν Ἀγρῶν. Πρὸς νότον τέλος ὑψοῦται ἡ κωνοειδὴς ὕψιστη κορυφὴ τῆς Ὀσσης καὶ περίξ ἐκτείνονται ὀλιγόδενδρα καὶ πομφόρα πεδία μικρὰς ἐκτάσεως, διακοπτόμενα ὑπὸ τῶν κλιτύων τῶν βουνῶν, ἐφ' ὧν σήμερον οὔτε οἱ Γίγαντες καὶ οἱ Κένταυροι ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ Ἀρματωλοὶ συνάπτουσι πλεον μαχὰς, ἀλλὰ μόνος ὁ Πᾶν, ὡς τὸ παλαι καὶ νῦν, ἐκτείνει τὸ εἰρηνικὸν του κράτος ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῆς Ὀμόλης.

Ἐπὶ τοῦ ὄροπέδιου ἐκεῖνου συνηγήσαμεν λατριν τοῦ αἰγόποδος τούτου θεοῦ, ὃν δὲν ἤρωτήσαμεν βεβαίως, οὔτε ποῦ ἐκεῖτο τὸ ἱερόν του Πανος, οὔτε πῶς οἱ Γίγαντες ἀνεδίδασαν τὴν Ὀσσαν ἐπὶ τοῦ Πηλίου, ἀλλὰ μόνον περικαλέσαμεν νὰ μᾶς ἐπαναλάβῃ τὸ α πῶς ὁ Ἴερο-

Ὀλυμπος ἐμάλλωσε μὲ τὸν κωνιαροπατημένον Κίσακτον. Ἄλλ' ὁ ποιμὴν ἐγνώρισε μὲν καὶ ἠσθάνθη καλῶς τὰ πατήματα τῶν Κωνιάρων, ἀλλ' οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοιοῦτου καυγᾶ. Φαίνεται ὅτι μαζί μὲ τοὺς Ἀρματωλοὺς καὶ Κλέφτας ἐξέλιπον καὶ αἱ ποιητικαὶ παραδόσεις αὐτῶν.

Ἡ ἀπὸ τοῦ ὄροπέδιου τούτου κατερχομένη χωνοειδὴς χαράδρα συναρίζει τόσα ὑέτια ὕδατα, ὥστε ἡ κάτωθεν αὐτῆς ὁδὸς τῶν Τεμπῶν συχνὰ πυκνὰ ἀνασκαπτεται ἐκ θερμῶν. Καθ' ἣν ἐποχὴν διηροχόμεθα ἐκεῖθεν, αἱ τελευταῖαι βροχαὶ τῆς ἀνοιξεως εἶχον ἀναστατώσῃ αὐτὴν οὕτως, ὥστε καθίστατο ἀδιαβάτος, κατεγίνοντο δὲ τότε νὰ ἐπισκευάσωιν ἢ μᾶλλον νὰ κατασκευάσωιν αὐτὴν ὅλως λιθόστρωτον μὲ διάφορα ἐκατέρωθεν τεχνικὰ ἔργα ὅπως ἀνίσταται εἰς τὴν ὄρμην τῶν ἀκατασχέτων χειμᾶρων.

Ἀπὸ περιειργασθῆμεν τὰ εἰρείπια τῶν φρουρίων ἐξηκολούθησαμεν τὴν ὁδὸν ἀνερχόμενοι ἀδιακόπως μέχρι σημείου τινός, ἐξ οὗ ἐφάνη ἡ ἐξοδος τῶν Τεμπῶν καὶ μέρος τῆς πεδιάδος τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηλίου. Ἐκεῖθεν δὲ κατερχόμενοι ἐφθάσαμεν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐξοδὸν ὅπου καὶ ἐσταματήσαμεν διὰ νὰ προγευθῶμεν παρὰ τὴν πηγὴν τῆς Ἀφροδίτης.

Δ'.

Τὸ θάνατον νερό. — Ἡ ἀμβροσία ἐξευτελλέται.

Οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι τὴν καλλονὴν τοῦ τοπίου τούτου. Καθεσθέντες ὑπὸ βαθύσκιον πλάτανον παρὰ τὰς ρίζας τοῦ ἠποίου ἀνέβλυζεν ἀπὸ τοῦ βράχου τὸ ἐξαισίον καὶ ἐξακουστὸν ὕδωρ τῆς Ἀφροδίτης, ἠρωτήσαμεν ἀλλήλους ἀπορῶντες ἂν ὄντως εὐρισκόμεθα ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀμνηστον ἦν ἰδίως τὸ μέρος τῆς πηγῆς, ἣτις ἐκχύνουσα μετ' ὀσμῆς ὄγκον ὕδατος συμπαγῆ τριπλασίον ἴσως τοῦ διακρῆοντος διὰ τοῦ ἴλισσού, ἐσχημάτιζε κρυσταλλώδους διαυγεῖας δεξαμενὴν παρὰ τοὺς πόδας καθέτου βράχου, κεκαλυμμένην ἀδιχωρήτως ἀπὸ παχὺ καὶ θαλερώτατον φύλλωμα γιγαντώδους κισσοῦ, ὅστις ἔχων τὰς ρίζας αὐτοῦ παρὰ τὴν πηγὴν, ἐν μέσῳ ἀγρίων κρίνων, ἀνήρχετο εἰς μέγα ὕψος. Δενδρῖα φυόμενα εἰς τὰς σχισμάς τοῦ βράχου ἦσαν ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν κεκαλυμμένα ὑπὸ λευκῶν ἀνθῶν, φαινόμενα ὡς παμμεγέθει; ἀνθοδέσμαι λευκῶν βόδων.

Ἡ θαλλουσα ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ ἀκμῇ φύσις, ἡ πυκνοτάτη καὶ δροσερὰ σκιά τῶν πλατάνων, καθισταμένη δροσερωτέρα καὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐρχομένου καὶ ἐντὸς τῶν Τεμπῶν εἰσδύοντος βέυματος τοῦ αἴρος, ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ γευστικώτατον καὶ ἐλαφρότατον ὕδωρ τῆς Ἀφροδίτης, καθιστῶσι τὸ τοπίον τούτο ἐν τῶν περικαλλεστάτων καὶ μαγευτικωτάτων θερινῶν καταφυγίων, διὰ τὸν ἀπειψλωμένον καὶ πυρι-

φλεγῆ τόπον μας. Ἄλλ' ἡ παντελής ἔλλειψις ἐπιχειρηματικότητος καὶ ἡ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀρχέγονος κατάστασις τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, καθιστῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ὠραιότερα καὶ πολυηρότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀπρόσιτα εἰς τοὺς ξένους καὶ ἡμᾶς, ὅσον καὶ τὰ παρθένα δάση τοῦ μεσημβρινοῦ Σουδᾶν.

Εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν τῆς θεωρίας τῆς φύσεως τοῦ τόπου προσετέθη μετ' ὀλίγον καὶ ἡ ὑλικὴ ἀπόλαυσις γαλαθινοῦ ἀμνοῦ, ἐγκαιρῶς προτοίμασθέντος κατὰ προηγηθεῖσαν εἰδοποίησιν ὑπὸ τῶν εὐζώνων τοῦ φυλακείου τῶν Τεμπῶν, μετὰ τῆς μοναδικῆς τέχνης ἧς τὰ μυστήρια μόνον τὰ τέκνα τῶν εὐάνδρων ὀρέων μας γνωρίζουν. Τὸν ἀμνὸν τοῦτον καταμελισθέντα καὶ παρατεθέντα ἐπὶ φύλλων, συνοδευόμενον δὲ καὶ ὑπὸ παχυτάτου καὶ ἡδυγεύτου ἐγγέλεως τὴν ὄραν ἐκεῖνην ἀγρευθέντος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, καὶ φαίνόμενον διὰ γενναίου οἴνου τῆς

Ραψάνης, κατεβροχθίσασμεν μέχρις ὀστέων μετ' ὀρέξεως ἡδονικῆς, τὴν ὅποιαν βεβαίως ἤθελον φθονῆσαι οἱ ἐκεῖ που περιπλανώμενοι γείτονές μας Ὀλύμπιοι θεοὶ, διότι ἀμφιβάλλω ἂν ἡ στερεώτατος αὐτῶν ἀμβροσία ἡδύνατο νὰ συναγωνισθῇ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην πρὸς ὀρεκτικὸν τεμάχιον πλάτης καλυπτόμενον μὲ τὴν τραγανὴν καὶ ῥοδόχρουν ἐπιδερμίδα της.

Ἄλλ' ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται, πολλῶν δὲ μάλλον ἡμεῖς οἵτινες ταχέως ἐμνήσθημεν ὅτι εἴμεθα ταπεινοὶ βροτοὶ, δοῦλοι τῶν ὑποχρεώσεών μας. Ἡ ἡμέρα ἐπροχῶρει καὶ ὁ καύσων ἠῤῥαυεν, εἶχομεν δὲ νὰ διατρέξωμεν ἀκόμη ὠρῶν ὀκτῶ δρόμον μετὰ τῆς ἐπιστροφῆς, ἣτις ἐπρεπε νὰ γίνῃ αὐθημερόν. Μετ' εὐνοήτου θλίψεως ἠγέρθημεν καὶ διεληθόντες μετ' ὀλίγον τὸν Πηνειὸν ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν θέσιν « Περαιτριά » ζυλίνης γαφύρας, εὐρέθημεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης αὐτοῦ.

*Καίτοι τὸ πᾶν

K. Γ. Κ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΜΑΝ

Ἡ παρατόμησις τοῦ περιβόλου κακούργου ἐγένετο ἐν Παρισίῳ κατὰ ἰανουάριον τοῦ 1870. Ὁ Τουργένιεφ κληθεὶς μετ' ἄλλων δημοσιογράφων ἀπ' ἐσπέρας διήλθε τὴν νύκτα ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ καταδίκου παρακολούθησας καὶ μελετήσας μετ' ἀπαρμύλλου παρατηρητικότητος τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἃς ἀφηγεῖται εἰς τὰς κατωτέρω δραματικωτάτας σελίδας τῶν ἀπομνημονευμάτων του.

... Παρὰ τὸ συνήθως διαθεσβασιούμενον, ἡ τελευταία ὥρα παρήλθε ταχύτερον ἀπὸ τὰς πρώτας καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην. Ἐξεπληκτικῶς μαθόντες ὅτι ἡ τρίτη ὥρα εἶχεν ἤδη σημαίνει καὶ ὅτι μία ὥρα μόνον ὑπελείπετο μέχρι τῆς ἐκτελέσεως. Ἐμείλομεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κελλῖον τοῦ Τρόπμαν μετὰ ἡμίσαιαν ὄραν, ἀκριβῶς τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν.

Ὁ νυσταγμὸς ἐξηφανίσθη ἐν τῷ ἅμα ἀπὸ πάντα τὰ πρόσωπα.

Ἀγνοῦν τι ἠσθάνθησαν οἱ ἄλλοι· ἀλλ' ἐγὼ ἠσθάνθηνα εἰς τὴν καρδίαν ἀλγεινὴν πίεσιν.

Νεῖα μορφαὶ ἐνεφανίσθησαν.

Ὁ ἱερεὺς, βραχύς τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνός, διήλθεν ὡς ἀστραπὴ μὲ τὸν μακρὸν αὐτοῦ ἱεραικὸν χιτῶνα, ἐφ' οὗ διεκρίνετο ἡ ἐρυθρὰ ταινία τῆς Δεγεῶνος τῆς Τιμῆς, φέρων ἐπὶ κεφαλῆς χαμηλὸν πλατύγυρον πῖλον.

Ὁ διευθυντὴς μᾶς παρέθηκε τὸ πρόγευμα. Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τῆς στρογγύλης τραπέζης ἐκομίσθησαν μεγάλοι κύβοι σοκολάτας. Οὔτε κἂν ἐπλησίασα, καὶ τοῖ ὁ φιλόξενος οἰκοδεσπότης μὲ συνεβούλευσε νὰ προγευματίσω, « διότι ὁ πρωϊνὸς ἀπὸ ἡδύνατο νὰ μὲ βλάψῃ. » Νὰ λάβω τροφὴν κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν μοὶ ἐφαίνετο ἀηδὴς. Πᾶν ἄλλο ἢ καταλλήλος ἦτο ἡ ὥρα διὰ συμπόσια!

— Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν δι' ἕκατοστὴν φοράν.

— Καὶ ἐκεῖνος κοιμᾶται ἀκόμη; ἠρωτήσεν εἰς ἐξ ἡμῶν ῥοφῶν βραδέως τὴν σοκολάταν του.

— Πάντες ἐλάλουν περὶ τοῦ Τρόπμαν χωρὶς νὰ τὸν ὀνομασῶσιν. Περί ἄλλου δεικνύου δὲν ἡδύνατο νὰ γίνῃ λόγος.

— Κοιμᾶται, ἀπήντησεν ὁ διευθυντής.

— Μὲ ὄλον αὐτὸν τὸν φοβερόν θόρυβον;

Καὶ πράγματι ὁ θόρυβος εἶχεν ἤδη ἐπαισθητῶς αὐξήσῃ καὶ ἐμυκάτο βραγγυῶς. Ὁ δαιμόνιος χορὸς δὲν ἐθόρυβε πλέον κατ' ἀνιούσαν κλίμακα, ἀλλ' ὠρύετο νικηφόρως, φαιδρῶς.

— Τὸ κελλῖον του κεῖται ὀπισθεν τριπλῆς ζώνης τοίχων, ἀπήντησεν ὁ διοικητής.

Ὁ κ. Κλώδ παρετήρησε τὸ ὠρολόγιον του.

— Ἐξ καὶ εἴκοσι, εἶπεν.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι πάντες ἀνεσκιρτήσαμεν ἐνδομύχως. Ἐν τούτοις ἐλάβομεν ἡσύχως τοὺς πῖλους μας καὶ ἠκολούθησαμεν θορυβῶδως τὸν ὀδηγόν μας.

— Ποῦ θὰ δειπνήσετε ἀπόψε; ἠρωτήσεν δημοσιογράφος τις μεγαλοφώνως.

Ἄλλ' ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐφάνη πολὺ βεβιασμένη.

Ἀνήλθομεν μετὰ σπουδῆς διὰ κλιμάκων εἰς ἕτερον διαδρόμον, ὃν ἐπίσης διετρέξαμεν ἀκολούθως κατῆλθομεν στενὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα καὶ εὐρέθημεν ἀπέναντι σιδηρᾶς θύρας.

— Ἐδῶ εἶνε.

Ὁ φύλαξ ἠνοίξε αὐτὴν μετὰ προφυλάξεως.

Ἡ θύρα ἐστράφη ἀθροῦτως περὶ τοὺς στρόφιγγάς της, εἰσῆλθον ἡρέμα καὶ ἄφωνοι καὶ εὐρέθημεν ἐντὸς θαλάμου ἀρκετὰ εὐρυχώρου, ἔχοντος τοὺς τοίχους κιτρίνους καὶ ἐν παράθυρον φρασσόμενον ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλίδων. Ἐπὶ τῆς κλίνης, ἧς ἡ στρωμνὴ ἦτο ἐν ἀταξίᾳ, οὐδεὶς ἐφαίνετο κοιμώμενος.

Τὸ ἴσον φῶς κρεμαστῆς λυχνίας ἐφώτιζεν ἀρκετὰ εὐκρινῶς πάντα τὰ ἀντικείμενα. Ἐνθυμούμαι ὅτι ἰστάμην ὀλίγον τι ὀπισθεν τῶν ἄλλων καὶ ὅτι ἐσαρκάμισσον. Οὐχ' ἦττον εἶδα ἀμέσως ὀλίγον τι λοξῶς ἀπέναντί μου ἄνδρα τινα μελανόκομον καὶ μελανόφθαλμον κινούμενον βραδέως ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά. Μᾶς ἐκύτταζεν ὅλους μὲ στρογγύλους ὀφθαλμούς.

Ἦτο ὁ Τρόπμαν.

Ἐἶχεν ἀφυπνισθῆ πρό τῆς ἀφίξεώς μας. Ἰστατο πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς πρὸ μικροῦ εἶχε γράψει πρὸς τὴν μητέρα του ἐπιστολὴν ἀποχαιρετισμοῦ, ἀρκετὰ ἄλλως χυδαίαν.

Ὁ κ. Κλώδ ἀφείλε τὸν πῖλόν του καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Τρόπμαν, εἶπεν αὐτῷ μὲ τὴν ξηρὰν φωνὴν του οὔτε δυνατὰ οὔτε σιγὰ, ἀλλὰ μὲ τόνον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησην, ἤλθομεν νὰ σὲ πληροφωρήσωμεν ὅτι ἡ περὶ χάριτος αἰτήσις σου ἀπερρίφθη καὶ ὅτι ἡ στιγμή τῆς ἀποτίσεως ἐφθασεν.

Ὁ Τρόπμαν ἤγειρε πρὸς αὐτόν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ μὲ βλέμμα ὅπως ἄλλοιον τοῦ προηγουμένου. Ἐβλέπεν ἀτάραχος, ὑπνηλὸς σχεδὸν καὶ δὲν εἶπε λέξιν.

— Τέκνον μου! ἀνέκραξεν ὁ ἱερεὺς μετὰ φωνῆς ὑποκόφου καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ἔχε θάρρος!

Ὁ Τρόπμαν τὸν προσέβλεψε μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ὅπως εἶχε κυττάζει καὶ τὸν κ. Κλώδ.

— Τὸ εἴξευρα ὅτι δὲν θὰ δειλιάσῃ, εἶπεν ὁ κ. Κλώδ μετὰ τόνον πεπειθήσεως στρεφόμενος πρὸς ἡμᾶς. Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, σὰς ἐγγυῶμαι.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ καθηγητὴς ὅταν θέλῃ νὰ ἐνθαρρύνῃ μαθητὴν του τινὰ τὸν ἀποκαλεῖ ἐκ τῶν προτέρων καλὸ παιδί.

— ὦ, δὲν φοβοῦμαι! εἶπεν ὁ Τρόπμαν στρεφόμενος καὶ πάλιν πρὸς τὸν κ. Κλώδ, δὲν φοβοῦμαι.

Ἡ βρατεῖα καὶ εὐάρεστος τὸν ἤχον κανονικὴ φωνὴ του ἦτο ὅπως ἀτάραχος.

Δὲν ὠχρίατε κἂν ἄμα τῆ εἰσόδῳ μας. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι εἶχε πραγματικῶς κοιμηθῆ δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Δὲν ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἡ ἀναπνοὴ του ἦτο βαθεῖα καὶ κανονικὴ ὡς ἀνθρώπου ἀνερχομένου μετὰ προφυλάξεως ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους. Δὲς ἐσεισε τὴν κόμην του, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀπο-

διώξῃ ἰδέαν τινὰ δυσάρεστον. Ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, ἔρριψε ἐν βλέμμα εἰς τὴν ὄροφν καὶ ἐξήνεγκε στεναγμὸν μὲλις ἀκουσθέντα.

Παρεκτὸς τοῦ σχεδὸν στιγμιαίου τούτου κινήματος, οὐδὲν εἰδείζε σημεῖον ὅχι φόβου, ἀλλ' οὔτε συγκινήσεως ἢ ἀνησυχίας. Ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἤμεθα ἀναντιρρήτως ὠχρότεροι καὶ μᾶλλον συγκινημένοι.

Ὅτε τοῦ ἀπήλλαξαν τὰς χεῖρας ἀπὸ τὰς ἀδιεξιτήτους ἐν εἶδει σάκκου χειρίδας τοῦ *treiloumadou*, ὑπεστήριξεν ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν μανδύαν αὐτὸν μετὰ μειδιάματος εὐχαριστήσεως, ἐνῶ τὸν ἔλυον ἐκ τῶν ὀπισθεν.

Οὕτω πράττουσι καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν τὰ ἐκδύωσιν.

Ἐπειτα ἀφῆρεσε τὸ ὑποκάμισόν του καὶ ἐφόρεσε ἄλλο καθρόν, τὸ ὁποῖον ἐκόμωσεν ἐπιμελῶς. Ἦτο ἐκπληκτικὸν τὸ θέαμα τῶν κινήματων αὐτῶν τῶν ἀνέτων καὶ ἐλευθέρων τοῦ γυμνοῦ ἐκείνου σώματος, τῶν γυμνῶν ἐκείνων μελῶν, οἰνοὶ ἀποτυπουμενῶν ἐπὶ τοῦ βάθους τῶν κιτρίνων τοίχων τῆς εἰρητῆς. Κατόπιν ἐκυψεν, ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του κτυπῶν ἰσχυρῶς τὰς πτέρνας καὶ τὰ πέλιμα ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ εἰσέλθωσιν οἱ πόδες του κάλλιον καὶ ἀνετώτερον. Ἐπραττε πάντα ταῦτα μὲ ἦθος ἀπροσποίητον, ταχέως, ραιδρῶ σχεδὸν ὡς νὰ εἶχον ἔλθει νὰ τὸν προσκαλέσωσιν εἰς περίπατον.

Ἐσίγα καὶ εἰσιγῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, αὐτὸς δὲ μᾶς παρετήρει ὑψῶν ἀκουσίως τοὺς ὤμους μετ' ἐκπλήξεως. Ἐξεπληττόμεθα διὰ τὴν ἀπλότητα τῶν κινήματων του, ἀπλότητα ἣτις ὅπως ὅλοι αἱ φυσικαὶ πράξεις τῆς ζωῆς του ἐκέκτητο χάριν.

Ἄλλ' ἰδοὺ τέλος ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματα, ὠρθῶθη καὶ προσέκλινεν ὡς νὰ ἔλεγεν: «Εἶμαι ἐτοιμος».

Τοῦ ἐφόρεσαν ἐκ νέου τὸν μανδύαν.

Ὁ κ. Κλώδ μᾶς προσεκάλεσεν ὅλους νὰ ἐξέλθωμεν καὶ ν' ἀφήσωμεν μόνον τὸν Τρόπμαν μετὰ τοῦ ἱερέως.

Δὲν ἀνεμείναμεν περισσότερον τῶν δύο λεπτῶν εἰς τὸν διάδρομον. Τὸ μικρὸν του ἀνάστημα μὲ τὴν κεφαλὴν εὐθυτενῆ καὶ ἀγερώχως ὀλίγον τι ἀνεστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω ἐνεφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν. Τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα ἦτο ἐν τῇ ψυχῇ του ἀσθενές, πιθανῶς δὲ ἐξεπλήρωσεν ὡς ἀπλῆν διατύπωσιν τὴν ὁμολογίαν τῆς μετανοίας του πρὸ τοῦ ἱερέως, ὅστις εἰδίδεν αὐτῷ τὴν ἄφρασιν τῶν ἀμαρτημάτων του.

Ἡ συνοδεία ἡμῶν, τοῦ Τρόπμαν ἐν τῷ μέσῳ βαδίζοντος, ἀνῆλθε πάραυτα τὴν στενὴν καὶ ἐλικοειδῆ κλίμακα ἣν εἶχομεν κατέλθῃ πρὸ ἐνὸς τετάρτου βεθυθισμένην εἰς βαθύ σκοτός. Ἡ λυχνία εἶχε σβεσθῆ.

Ἡ στιγμή ὑπῆρξε φοβερά.

Ἐσπεύδομεν ὅλοι νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν κορυφὴν. Ἡκούετο ὁ κατεσπευσμένος καὶ σκαιὸς ποδοβολητὸς ἡμῶν ἐπὶ τῶν πλακῶν τῶν βαθμίδων. Συνεκρούμεθα, ὠθοῦμεν ἀλλήλους διὰ τῶν ὤμων. Εἰς ἐξ ἡμῶν ἔχασε τὸν πῖλόν του. Κἄποιος ὀπισθεν ἐκραύγαζε μετὰ θυμοῦ.

— Μὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνάψατε λοιπὸν ἓνα κερί!... φέρετε φῶς!...

Καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐκείνῃ τῇ πληρεστάτῃ, ὁ συνοδὸς μας, ὁ ἀτυχὴς περὶ τὸν ὁποῖον συνεθλιβόμεθα, τί ἐπραττεν ἀρὰ γε;

Δὲν τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ἐπωφελοῦμενος ἐκ τοῦ σκότους νὰ ὁρμήσῃ, ἀδιέφορον ποῦ, εἰς γωνίαν τινὰ ἀπομεμακρυσμένην τῆς φυλακῆς καὶ ἐκεῖ νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν του κατὰ τῶν τοίχων; Τοῦλάχιστον θὰ τὴν συνέτριβεν αὐτὸς ἀφ' ἐαυτοῦ.

Ἄγνοῶ ἂν ὁ λογισμὸς οὗτος ἐπῆλθε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ἦτο ὅμως ἀνυπόστατος. Πᾶσα ἡμῶν ἡ ὁμᾶς μετὰ τοῦ μικροσώμου καταδίκου εἰς τὸ μέσον προέκυψεν ἐκ τοῦ ζόφου τῆς κλίμακος εἰς τὸν διάδρομον. Προφανῶς ὁ Τρόπμαν ἀνῆκεν εἰς τὴν λαμπρὸν ὁμόν καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν πορεία ἤρχισεν.

*

Ἡ πορεία αὕτη πολὺ ὁμοίαζε πρὸς φυγὴν.

Ὁ Τρόπμαν ἐβκινεν ἐμπροσθέν μας μὲ βήματα ἐσπευσμένα, ἐλαστικά, σχεδὸν μὲ πηδήματα. Ἦτο φανερόν ὅτι ἐσπευδεν καὶ ἡμεῖς ἐσπεύδομεν κατόπιν του. Τινὲς μάλιστα καὶ προέβαινον αὐτοῦ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ὅπως τὸν ἴδωσι διὰ τελευταίαν φοράν κατὰ πρόσωπον. Τοιοῦτοτρόπως διήλθομεν ἐν τάχει τὸν διάδρομον καὶ κατήλθομεν μίαν ἄλλην κλίμακα. Ὁ Τρόπμαν κατῆλθε τὰς βαθμίδας ἀνὰ τέσσαρας. Διετρέξαμεν καὶ ἕτερον διάδρομον, κατήλθομεν καὶ ἄλλας βαθμίδας καὶ εὐρέθημεν εἰς θαλαμον περιέχοντα ἓνα μόνον σκίμποδα, ἐφ' οὗ συνήθως ἐκτελεῖται ἡ κόμωσις τοῦ καταδίκου.

Εἰσῆλθομεν διὰ τῆς μιᾶς θύρας, ἐνῶ διὰ τῆς ἀντιθέτου μὲ βήματα σοβαρὰ φέρων λευκὸν λαίμοδότην καὶ μέλαν ἱμάτιον, ἔχων τὸ ἦθος διπλωμάτου ἢ ἱερέως δικακρυρομένου, εἰσῆλθεν ὁ δῆμιος.

Ὁπισθὲν του εἰσῆλθε πρεσβύτης μικροσώμος, μᾶλλον εὐσαρκος, φέρων λαίμοδότην μέλανα, ὁ πρῶτος αὐτοῦ βοηθός, ὁ δῆμιος τῆς πόλεως Μπωδαί.

Ὁ πρεσβύτης ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μικρὸν δερμάτινον σάκκον.

Ὁ Τρόπμαν ἔσταμάτησε πρὸ τοῦ σκίμποδος. Παντες ἐτάχθησαν περὶ αὐτοῦ. Ὁ δῆμιος καὶ ὁ βοηθός του ἐτοποθετήθησαν πρὸς τὰ δεξιά αὐτοῦ. Ὁ ἱερεὺς ἐτοποθετήθη πρὸς τὰ ἀριστερά, ὀλίγον τι ἐμπροσθεν.

Ὁ πρεσβύτης ἠνοῖξε τότε διὰ κλειδὸς τὸ κλει-

θρον τοῦ σάκκου. Ἐξεβαλεν ἐξ αὐτοῦ ἱμάντας, τινὰς δερμάτινους φέροντας πόρπας πρὸς μήκυνσιν ἢ περιστολὴν αὐτῶν καὶ γονυπετήσας μετὰ κόπου πρὸ τοῦ Τρόπμαν ἤρχισε νὰ τοῦ λύῃ τοὺς πόδας. Ὁ Τρόπμαν ἀκουσίως ἀπέθηκε τὸν πόδα ἐφ' ἐνὸς τῶν ἱμάντων. Ὁ μικροσώμος πρεσβύτης προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποσύρῃ καὶ εἶπε δις: συγγνώμην, κύριε!

Εἶτα ἤγγισε τὸν Τρόπμαν εἰς τὴν κνήμην. Ὁ Τρόπμαν ἐστράφη μὲ τὸ σύνθημα αὐτοῦ ὡσεὶ εὐγενῆ χαιρετισμὸν ἦθος, ἀνήγειρε τὸν πόδα καὶ ἀπήλλαξε τὸν ἱμάντα.

Ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ μεταξύ ἀνεγίνωσκε τὰς εὐχὰς γαλλιστὶ ἐντὸς βιβλιαρίου.

Δύο ἕτεροι βοηθοὶ ἐπλησίασαν, ἀφείλον ἐν σπουδῇ τὸν μανδύαν τοῦ Τρόπμαν, τοῦ ἐτοποθέτησαν τὰς χεῖρας εἰς τὰ νώτα, τὰς ἔδεσαν σταυροειδῶς καὶ κατεκάλυψαν ὅλον τὸ σῶμά του. Ὁ ἀρχιδῆμιος εἰδίδε διαταγὰς δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου του ὅτε μὲν τοῦτο ὅτε δὲ ἐκείνο τὸ μέρος.

Τέλος ἡ ἐργασία, καθ' ἣν τ' ὁμολογῶ, ψυχρὸς ἰδρὸς μὲ περιέλουεν, ἔληξεν. Οἱ ἱμάντες εἶχον συσφιχθῆ ὅπως ἐπρεπεν.

Ταύτην διεδέχθη ἑτέρα διατύπωσις.

Παρεκάλεσαν τὸν Τρόπμαν νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ σκίμποδος πρὸ τοῦ ὁποῖου ἴστατο. Ὁ αὐτὸς ποδαλγὸς πρεσβύτης ἐμελλε νὰ προβῆ εἰς τὴν κορὰν τῆς κόμης. Ἐξήγαγε μικρὸν ψαλίδιον καὶ συστρέφων τὰ χεῖλη ἐκοψε πρῶτον μετὰ προφυλάξεως τὸν λαίμον τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ Τρόπμαν, αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ὑποκαμίσου ὅπερ μὲλις πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶχε φορέσει καὶ τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο νὰ κοπῆ ὁ λαίμοδος ἐκ τῶν προτέρων. Τὸ πανίον ἦτο πολὺ συνεπτυγμένον καὶ ἀνθίστατο εἰς τὴν ὀλίγον κοπτερὰν λεπίδα τοῦ ψαλιδίου.

Ὁ ἀρχιδῆμιος ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐργασίας καὶ ἐφάνη μὴ εὐχαριστήεις: ἡ τομὴ δὲν ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη: εἰδείζε διὰ τῆς χειρός, ὁ δὲ μικροσώμος ποδαλγὸς πρεσβύτης ἤρχισεν ἐκ νέου τὸ ἔργον του καὶ ἐκοψεν ἐν μεγαλειότερον τεμάχιον πανίου. Τὸ ἄνω μέρος τῆς βράχως ἀπεγυμνώθη καὶ ἐφαίνοντο αἱ ὠμοπλάται.

Ὁ Τρόπμαν ἐποίησε κινήμα τι ἦτο ψυχρὸς ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Τότε ὁ γέρον ἐπελήφθη τῆς κόμης. Ἀπέθηκε τὴν παχουλήν ἀριστερὰν χεῖρα του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Τρόπμαν, ὅστις ἐκυψεν ἀμέσως εὐπειθῶς καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἤρχισε νὰ τοῦ κείρῃ τὴν κόμην.

Βόστρυχοι πυκνοὶ μέλανες, διολισθαίνοντες ἐπὶ τῶν ὤμων του κατέπιπτον χαμαὶ ἐπὶ τοῦ πατώματος. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔπεσε πλησίον τοῦ ἐνὸς τῶν ὑποδημάτων μου.

Ὁ Τρόπμαν ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ κλίνῃ

πειθηνίως τὴν, κεφαλὴν Ὁ ἱερεὺς ἐξηκολούθει μετὰ περισσοτέρας βραδύτητος τὴν ἀνάγνωσιν τῶν προσευχῶν.

Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα ἀπὸ τῶν δύο ἐκείνων χειρῶν τῶν κηλιδωθειῶν ἀλλοτε ὑπὸ αἵματος ἀθώου καὶ ἀποθεθειμένων ἤδη ἐπ' ἀλλήλων ἀνυπερασπίστων. Δὲν ἠδυνάμην ἰδίως ν' ἀποσπάσω τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ λεπτοφυοῦς ἐκείνου νεανικοῦ τραχήλου. Ἀκουσίως ἡ φαντασία μου ἐχάρασεν ἐπ' αὐτοῦ ἐγκάρσιον τομήν.

— Ἀπ' ἐκεῖ, διελογιζόμενη, συντρίβουσα τοὺς σπονδύλους καὶ κατακόπτουσα τοὺς μῦς καὶ τὰ νεῦρα θὰ διέλθῃ ἡ μεγάλη μάχαιρα, ἡ ἔχουσα βάρος διακοσίων χιλιογράμμων.

Τὸ δὲ σῶμα ἐφαίνετο οἷον οὐδὲν ἀναμένον τὸ τοιοῦτο, τόσον ἦτο λεῖον, λευκόν, ὑγιές.

Ἀκουσίως μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἐξῆς σκέψις:

— Τί νὰ σκέπτεται τώρα ἡ κεφαλὴ αὕτη, ἡ τόσον ἡρέμα κεκλιμένη; Εἶνε ἄρα γε προσκεκολλημένη ἰσχυρογυμνάτως εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ μὴ ὀλιγοψυχήσῃ; Ἡ μήπως ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος διέρχονται δι' αὐτῆς κατὰ στίφη ποικίλα; Μήπως βλέπει τὸν ἐναγώνιον μορφοσμὸν τῶν θυμάτων τῆς ἡ προσπαθεῖ ἀπλῶς νὰ μὴ σκέπτεται τίποτε ἡ κεφαλὴ αὕτη καὶ δὲν κάμνει ἄλλο παρά νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καθ' ἑαυτὴν: Δὲν εἶπε τίποτε... ὀλιγώτερον παρά τίποτε... θὰ ἴδωμεν!...

Καὶ θὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ ἕως οὗτο ὁ θάνατος ἐπιπέσῃ ἐπ' αὐτῆς, ὅποτε πλέον δὲν θὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ λυπηθῇ...

Καὶ ὁ βραχυσώμος πρεσβύτερος ἐξηκολούθει ἐν τοσοῦτῳ νηαλίδος, διακριτῶς. Ἐτριζον τὰ μαλλία ὑπὸ τὴν συσφιγξίν τῶν δύο σκελῶν τῆς ψαλίδος.

Τέλος καὶ ἡ ἐργασία αὕτη ἐπερατώθη.

Ὁ Τρόπμαν ἠγέρθη διὰ μιᾶς καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Συνήθως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὅσοι τῶν καταδικῶν δύνανται νὰ λαλήσωσιν ἀπευθύνουσι τὰς ἰκεσίας των πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς εἰρκτῆς, ὑπενημιζουσι τὰ ὑπολειφθέντα χρέη ἢ τὰ περὶ τῆς διαθέσεως τῶν χρημάτων των, εὐχαριστοῦσι τοὺς φύλακας, παρακαλοῦσι νὰ ἐγγχειρίσωσι πρὸς τοὺς συγγενεῖς των τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν ἢ πλόκαμόν τινα ἐκ τῆς κόμης των μετὰ τοῦ ὑστάτου ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἄλλ' ὁ Τρόπμαν προδήλως δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων καταδικῶν. Ἀπεστρέφετο τὰς τοιαύτας ἀδυναμίας καὶ δὲν ἀπήγγειλεν οὔτε λέξιν. Ἀνέμενε σιωπηλός.

Ἐρρίψαν ἐπὶ τῶν ὤμων του βραχὺ τι ἐνδυμα. Ὁ δῆμιος τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἀγκῶνος.

— Ἐλα, Τρόπμαν, ἐχράζεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νεκρικῆς ἐκείνης σιγῆς ἡ φωνὴ τοῦ κ. Κλώδ,

τώρα μετὰ μιᾶν στιγμὴν τὸ πᾶν ἐτελείωσεν. Ἐπιμένεις ὅτι δὲν ἔχεις συνενόχους;

— Μάλιστα, κύριε, ἐπιμένω, ἀπήντησεν ὁ Τρόπμαν μετὰ τῆς αὐτῆς βαρείας, εὐχαρίστου τὸν ἦχον καὶ εὐσταθοῦς φωνῆς. Καὶ προσέκλινεν ὀπωσοῦν ὡς νὰ ἐξήτει εὐγενῶς συγγνώμην λυπούμενος διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ ἄλλως.

— Καλὰ, ἄγωμεν! εἶπεν ὁ κ. Κλώδ. Καὶ πάντες ἐξεκινήσαμεν.

Ἐξήλθομεν εἰς τὴν μεγαλὴν αὐλὴν τῆς εἰρκτῆς.

*

Ἦτο ἡ ἐβδόμη ὥρα παρὰ ἕν λεπτὸν ἄλλ' ὁ οὐρανὸς μόλις ἐφωτίζετο, ἡ δὲ ἀμαυρὰ ἠμίχλη περιεκάλυπτεν ἐξ ἴσου τὰ πάντα καὶ ἐντὸς αὐτῆς συνεχέετο τὸ σχῆμα τῶν διαφόρων ἀντικειμένων.

Ὁ μυκηθμὸς τοῦ πλήθους ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν μας ὡς κύμα ἀκατάπαυστον θαλάσσης φοβερῶς κλυδωνιζομένης, εὐθὺς ὡς διήλθομεν τὸν οὐδόν.

Ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς ἡ μικρὰ ἡμῶν ὄμας, ἥτις εἶχεν ἤδη γείνει ἤττον συμπαγῆς, διηυθύνετο τάχιστα πρὸς τὰς θύρας. Τινὲς ἐξ ἡμῶν εἶχον μείνει ὀπίσω, καὶ ἐγὼ δὲ καίτοι συνεβάδιζον μετὰ τῶν ἄλλων, εὐρισκόμην ὀπωσοῦν παράμερα.

Ὁ Τρόπμαν ἐβάδιζε διὰ μικροῦ καὶ ἐσπευσμένου βήματος. Τὰ δεσμὰ τὸν παρεκώλυον. Πόσον μικρὸς μοὶ ἐφαίνετο νῦν, σχεδὸν παιδίον!

Αἶφνης βραδέως ὡς φάρυγξ ἠνοιχθησαν τὰ δύο φύλλα τῶν θυρῶν, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀντήχει ὁ βρυχηθμὸς τοῦ πλήθους χαίροντος καὶ ἰκανοποιημένου. Διὰ μιᾶς τὸ τέρας τῆς λαμψιτόμου μᾶς ἀντίκρουσε με τοὺς δύο μαῦρους πασσάλους τῆς καὶ τὴν κρεμασμένην μάχαιραν.

Ἦσθάνθη φρικίασιν παγεράν μέχρι τῆς καρδίας. Μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸ ψῦχος εἰσέδυνεν εἰς τὴν αὐλὴν διὰ τῶν θυρῶν. Ἐν τούτοις παρετήρησα καὶ πάλιν τὸν Τρόπμαν. Αὐτὸς ἀνεστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω, με τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, καμπῶν τὰ γόνατα, ὡς νὰ τοῦ κατέπερε τις βαρὺ κτυπήμα εἰς τὸ στῆθος.

— Θὰ λιποθυμήσῃ, ἐψέθυσε κάποιος πλησίον μου.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀνωρθώθη παραυτὰ καὶ με βῆμα εὐσταθῆς ἔβη ἐπὶ τὰ πρόσω.

Ὅπισθὲν του ὅσοι ἤθελον νὰ ἴδωσι πῶς θὰ ἔπιπτεν ἡ κεφαλὴ του ὠρμησαν εἰς τὴν ὕδον... Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἀρκετὴν ψυχραιμίαν καὶ με τὴν καρδίαν ἀλγεινῶς συγκεκνημένην ἐσταμάτησα πρὸ τῆς θύρας.

Εἶδα τὸν δῆμιον ὀρθούμενον διὰ μιᾶς ὡς μέλανα πύργον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ ἰκρίωματος. Εἶδα τὸν Τρόπμαν ἀποχωρισθέντα

χωρισθέντα ἐκ τοῦ ἀπομεινάντος κάτω ὀμίλου καὶ ἀνερχόμενον ἤδη τὰς βαθμίδας. Ἦσαν δέκα βαθμίδες, δέκα ὄχι ὀλιγώτεροι!.. Τὸν εἶδα σταματήσαντα καὶ στραφέντα πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸν ἤκουσα λέγοντα:

— Νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν κ. Κλώδ...

Εἶτα ὅτε ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, ἀνδρῆς τινὲς δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐφώρμησαν ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἀρχναὶ ἐπὶ μύιας.

Τὸν εἶδα κατόπιν νὰ πέσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀκολουθῶς δὲ εἶδα τὰ πέλαματα τῶν ὑποδημάτων του εἰς τὸν ἀέρα.

Τότε ὅμως ἀπέστρεψα τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέμεινα... Τὸ ἔδαφος μοὶ ἐφαίνετο ἐκλείπον ὑπὸ τοὺς πόδας μου...

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀνέμενα ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον...

Δὲν ἔλειψα ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσω ὅτι ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Τρόπμαν ὁ θόρυβος τοῦ πλήθους κατέπαυσεν, ὡς τέρας ἀποκοιμηθέν.

Ἦτο σιγὴ ἄνευ ἀναπνοῆς.

Ἐμπροσθὲν μου ἴστατο εἰς σκοπὸς, νεαρὸς

Ὁ Wordsworth εἶνε διάσημος ἀγγλὸς ποιητὴς γεννηθεὶς τῷ 1770 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1850. Τῷ 1842 διεδέχθη τὸν Southey ὡς ἐστεμμένος ποιητῆς τῆς Αὐλῆς, μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ ἐδόθη ὁ τίτλος οὗτος εἰς τὸν Tennyson. Τὴν ποιήσιν τοῦ Wordsworth χαρακτηρίζει ὑπερτάτη τις ἡρεμία ἐμπνεύσεως καὶ ἀγνότης ἤθους καὶ ἀπλότης ἐκφράσεως. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ, καθόσον γνωρίζομεν, ἐν μόνον μικρὸν ἔχει μεταφρασθῆ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Βικέλα. Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον θεωρεῖται ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τοῦ ποιητοῦ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΑΦΟΥ

Wordsworth

Μήπως εἶσαι διπλωμάτης, κ' ὑποθέσεις, ὅπου πᾶς,
Μέρα νύχτα συλλογιέσαι;
Ἐνα ζωντανὸ στὸν κόσμον μάθε πρώτα ν' ἀγαπᾶς,
Κ' ὕστερα καὶ πεθαμένους καταδέξου, ἂν δὲν βαρῆσαι.
Δικηγόρος τάχα νᾶσαι; σῦρε ἄλλου νὰ σὲ χαρῶ,
Σῦρε, κ' ἔπαρε μαζί σου
τὸ κατάφυτρό σου μάτι με τὸ βλέμμα τὸ σκληρὸ,
τὴν φευτιὰ πού ζωγραφίζεται 'ς τὸ χλωμὸ αὐτὸ περὶ σου.
Νᾶσαι κάποιος με τὴν ὄψιν βοδοκόκκινη, καλὴ,
Στρογγυλὴ σὰν πορτοκάλι;
Κόπιασε, καλὲ δοκτορε, ὅμως μὴ κοντὰ πολὺ,
Δὲν ταιριάζει αὐτὸς ὁ τάφος γιὰ 'δικὸ σου προσκεφάλι.
Νᾶσαι τάχα τοῦ πολέμου ὑπερήφανο παιδί,
Κι' ὄχι χωρατὰ; καλῶς το!
Τώρα ὅμως κάλλιο νᾶλθῃς μ' ἐν ἀγροτικὸ ῥαβδί!
Τὸ σπαθί, σὲ συμβουλεύω, 'ς ἄλλο παλληκάρι δὸς το.
Χημικὸς μὴν εἶσαι; κάποιος ὄλος μάτια καὶ γυαλιά,
Ποῦ σκαλίζει, ἀραδιάζει,
Ξεχωρίζει, ἀνακατώνει, σοβαρὰ, χωρὶς μιλιὰ,
Καὶ στῆς μένας του τὸ μνημα τῆ βοτανικῆ σπουδάζει;
Εἶδα τὴν παχειὰ σου γούνα, καὶ τὴ ῥάχι σου νὰ ἴδω,
Καὶ παρακαλῶ, μαζί σου
Ἄν θῆς ἤσυχον ν' ἀφήσῃς τὸ πτωχὸ πού κεῖτ' ἐδῶ,
Ἐπαρε τὸ τιποτένιο αὐτὸ πρῆμμα—τὴν ψυχὴ σου.
Ἴσως ὅμως βλέπω κάποιον Κόσμον ἀναμορρωτῆ,
— Ποιὸς νὰ ἔρῃ τὸ σκοπὸ του!
Ποῦ χωρὶς αὐτὰ καὶ μάτια 'ς τὰ χαμένα περπατεῖ,
Καὶ θεὸ καὶ Κόσμον ἔχει μοναχὰ τὸν ἑαυτοῦ.
Καὶ φυλάγει τὴν ψυχὴ του μὴ χαρὰ γυαλιστερῆ,
Κι' οὔτε πόνος, οὔτε πάθος.

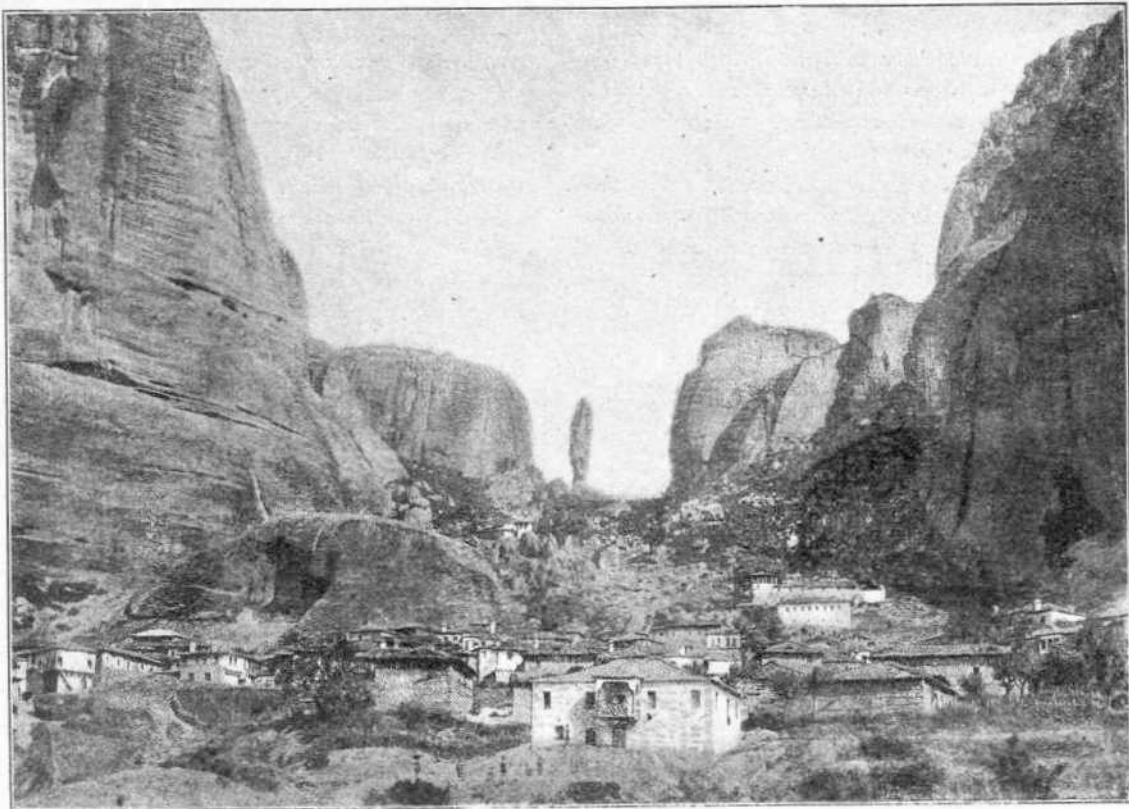
στρατιώτης με τὰς παρειὰς ῥοδοχρόου. Ἦδυνάμην νὰ παρατηρήσω ὅτι μ' ἔβλεπε μετὰ βλακώδους ἐκπλήξεως, μετὰ τρόμου. Ἐπρόσθασα νὰ σκεφθῶ ὅτι ὁ στρατιώτης αὐτὸς πιθανὸν νὰ ἐγεννήθη ἐν ἀποκέντρῳ τινὶ χωρίῳ, ἐν τῷ μέσῳ ἀγαθῆς οἰκογενείας καὶ τί θεῶμα ἔβλεπε τώρα!

Τέλος ἀντήχησε κρότος ἐλαφρὸς ξύλων συγκρουομένων. Προήρχετο ἐκ τῆς πτώσεως τῆς ἡμικυκλιοειδοῦς ἄνω σανίδος δι' ἧς προσαρμόζεται ἐπὶ τῆς ὁμοίας κατωτέρας ὁ τράχηλος τοῦ καταδικου καὶ κρατεῖται ἡ κεφαλὴ ἀκίνητος. Ἐπειτα κατὶ ἠκούσθη βρέμον ὑποκώφως, ἐκυλίσθη καὶ ἤχησεν ὠρυγμὸς ὡς νὰ ἔπτυσσε μέγα τι ζῶον. Δὲν δύναμαι νὰ εἰρω παρομοίωσιν ἀκριβεστέραν.

Τὸ πᾶν ἐκαλύφθη ὑφ' ὀμίχλης.

Κάποιος με ὑπεβόστασεν ἐκ τοῦ βραχίονος. τὸν προσέβλεψα ἦτο ὁ βοηθὸς τοῦ κ. Κλώδ, ὁ κ. I... ὄν, ὡς ἔμαθα κατόπιν, ὁ φίλος μου Μάξιμος Δυκάν εἶχεν ἐπιφορτίσῃ νὰ μ' ἐπιτηρή.

— Εἰσθε πολὺ ὠχρὸς, θέλετε ὀλίγον νερόν; μοὶ εἶπε μειδιῶν. (Ivan Tourguéneff) X'

Η ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ
('Εκ φωτογραφίας)

Η ΛΥΓΕΡΗ

Συνέχεια 18α σ. 52.

Σ'.

Ἄφομοίωσις.

— Τί ἄνοστο φράγι!...

— Ναι... ἄνοστο!

Σιωπηλὸν διεξήγετο τὸ δεῖπνον τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ἐν τῇ οἰκίᾳ Στριμμένου. Τὸ ὑψηλὸν κανδηλιέρι μὲ τοὺς δύο λυχνοὺς ἀνημμένους, ἐφώτιζε διὰ κοκκινωποῦ καὶ πικρῶδους φωτὸς τὸ δῶμα, ἐπιρρίπτων πένθιμόν τινα κατῆφειαν ὡς νὰ ἐφώτιζε δῶμα νεκροῦ. Ψυχροὶ καὶ γεγηρακότες οἱ τοῖχοι τοῦ κτιρίου ἐφαίνοντο ἀλγεινῶς μορφάζοντες ὑπὸ τὰ τετριμμένα κ' ἐφθαρμένα κονιάματα τῶν τὰ στέφανα μὲ τὸ εἰκονοστάσιον καὶ τὸ πενιχρὸν κανδήλιον εἶχον τεθλιμμένην ἔκφρασιν ὡς ν' ἀπεσῦρθησαν ἐκεῖ διὰ νὰ κλαύσουν τὴν μοῖραν τῶν κυριῶν τῶν ἢ ἐρυθρωπὴ ψιάθος ἢ ἀντικαθιστῶσα τὴν ἰροφήν, μὲ τοὺς ὄγκους καὶ τὰ κοιλώματά της, ἀδιακόπως τριζοβόλουσα ἐκ τοῦ εἰσδύοντος ἀνέμου, εἰδείκνυε διαθέσεις πτώσεως, συναφῆς εἰ δυνατόν, μετὰ τοῦ σεσαθρωμένου ἐδάφους διὰ νὰ κρύψη τὴν καταθλιπτικὴν ἐκείνην σκηνήν.

Ἄλλὰ δὲν παρίστατο μόνον ἀπόψε ἡ τοιαύτη καταθλιπτικὴ σκηνή. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου οὕτω εἰδείπνει τὸ νεκρὸν ἀνδρόγονον Πικοπούλου,

Ὁ Νικολὸς κατελάμβανε τὸ ἐν ἄκρον τῆς τραπέζης, ἢ Ἀνθὴ τὸ ἄλλο καὶ κύπτων ἕκαστος πρὸ τοῦ πινακίου τοῦ ἐτρῶγεν ἐν σπουδῇ, ὡσεὶ βιαζόμενος νὰ τελειώσῃ ὀχληρὰν ἐνσχόλησιν. Κάποτε βραχεῖαι λίξεις, αἱ μάλλον πεζαὶ τοῦ λεξιλογίου ἐνὸς ἀνδρόγονου, αἱ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν οἰκιακὴν συνεννόησιν, ἐτάρασσον διὰ μίαν στιγμὴν τὴν πένθιμον ἐκείνην σιγήν, ἣτις ἐπέστρεφεν ἀμέσως μάλλον ἀγρία καὶ καταθλιπτικὴ. Λόγος εὐχαρῆς δὲν ἠκούετο ποτέ, οὔτε ἐγκάρδιος δεξιῶσις, ἀστείσιμος ἢ χαριτολόγημα. Σπανίως γέλωσ τις μόνον ἀντήχει, ἀλλ' ἐκ τοῦ νευρικοῦ τόνου τοῦ ἐφανερῶνετο ὅτι καὶ οὗτος ἦτο βεθιασμένος.

Ἐφ' ὅσον οἱ γέροντες γονεῖς μετεῖχον τῆς ζωῆς τῶν δύο νεονύμφων ἐγίνοντο καὶ οὗτοι ὑποφερτοὶ καὶ ἄπως μεταξὺ τῶν. Ὑπὸ τὰς γηραλέας αὐτῶν ὄψεις, τὰς ὁποίας ὁ χρόνος, αἱ μέριμναι τοῦ βίου καὶ ἡ πείρα τῶν ἐγκοσμίων περιέλουον μὲ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τὸ ἀκτινοβόλημα, ὑπὸ τὴν γαλήνιον ζωὴν τοῦ ἀνδρόγονου ἐκείνου εὑρισκον οὗτοι μαθήματα ἀληθοῦς οἰκογενειακοῦ βίου καὶ ἐπορίζοντο τὴν ἰδικὴν τῶν ἐνόητα. Ἡ Κυρὰ Παναγιώταινα δὲν ἤργησε νὰ διαγνώσῃ τὸ ὅλως ἀνόμοιον τῶν νεκρῶν συζύγων

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ
Ἐκ τῆς Κυρῆς Μεϊδῆ

καὶ θέλουσα νὰ ἐξαγνισθῇ ἐνώπιόν των προσεπάθει διὰ μαλακῶν λόγων καὶ συμβουλῶν νὰ ὑποδεικνύη εἰς τὴν θυγατέρα της τὴν ἀνεκτικότητά καὶ τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ἀρετάς, αἵτινες ἀποτελοῦν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ συζυγικοῦ βίου μιᾶς χωρικῆς. Μόλις δὲ Νικολὸς ἐφαίνετο εἰς τὴν οἰκίαν εὐθύς ἢ γραῖα ἀπεσῦρετο ἔν' ἀφήσῃ μόνους τοὺς δύο συζύγους καὶ πολλάκις πα-

ρεκίνει τὴν Ἀνθὴν νὰ σπεύσῃ εἰς συνάντησιν τοῦ ἀνδρός της.

— Πήγαίνε, μὴ σὲ θέλῃ τίποτα, θυγατέρα.

— Τί νὰ κάμω... τί θὰ μὲ θέλῃ; ἔλεγεν ἡ λυγερὴ βεβήχουσα.

— Πήγαίνε καὶ μὴν κάνῃς ἔτσι, κόρη μου, ἔς τὸν ἀνδρα σου... Μ' ἐκείνον θὰ ζήσῃς — δὲν θὰ ζήσῃς μ' ἐμᾶς!

Ὁ γέρον ἔμπορος δὲν εἶχεν αὐτὴν τὴν διορατικὴν οὐτε αὐτὴν τὴν φροντίδα. Τὸ μέγαλον ἔμπορικόν του τερτίπι ἐπέτυχε· δὲν εἶχε τι ἄλλο νὰ φροντίσῃ πλέον. Ἐνδῶν ὅμως εἰς τὰς συχνὰς παρακινήσεις τῆς συζύγου του, ἠναγκάζετο πολλάκις μεταξύ τῶν ἔμπορικῶν κατηγήσεων, τὰς ὑποίας ἔκαμνεν εἰς τὸν γαμβρόν του, νὰ παρεμβαλλῇ καὶ μερικὰς περὶ τῆς κόρης του συστάσεις :

— Ἔτσι, γαμπρέ μου!... Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι εἶνε καλομαθημένο... δίνε του κάποτε καὶ καμμιά σθερκαία!...

Ὁ Κύρ Παναγιώτης οὕτω συνείθιζε νὰ διατυπώη τὰς συζυγικὰς του τρυφερότητας... Ἐπειδὴ ὅμως ἐγνώριζεν ὅτι τοῦ Διβριώτου ἡ εὐαισθησία δι' ἄλλων μέσων παρὰ διὰ ξηρῶν συμβουλῶν διηγεῖτο, εἰς στιγμὴν ἐξάφως τῶν πατρικῶν του φίλων ἐκάλεσε τὸν συμβολαιογράφον καὶ μετεβίβασε ἀβεληματικῶς καὶ ἀβίαστως ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του, εἰς τὸν Νικολόν. Καὶ δὲν ἠπατήθη εἰς τοῦτο ὁ εὐφυὴς ἔμπορος. Ἡ χονδρὰ παλάμη τοῦ Διβριώτου ἔλαβεν ἤδη μεγαλειτέραν γνωριμίαν μετὰ τοῦ εὐτόνου ἀρχένοιο τῆς Ἀνθῆς.

Ἦδη ὅμως οἱ γέροντες ἔπαυσαν νὰ διδόναι τὰς συμβουλὰς των. Ἡ Κυρὰ Παναγιώταινα ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος, προσβλήθησα σφοδρότερον ὑπὸ τοῦ καρδιακοῦ νοσήματος. Ὁ δὲ τερτίπιλος ἔμπορος, ἐνεκεν τοῦ ψυχῶς καὶ τῶν γηρατειῶν, διήρητο τὰς ἡμέρας του κατὰ κλίμακα ὑπὸ τῶν ρευματισμῶν. Οὕτω τὸ νεκρὸν ἀνδρόγυνον ἔμεινε μόνον, ἐλεύθερον εἰς τὰς διαθέσεις του.

Ὁ Νικολός μὲσω τοῦ ἐμπορίου ἀνατραφεὶς ἔχασε μικρὸν κατὰ μικρὸν ὅλην τὴν αἰσθητικὴν κῆλην τῆς ψυχῆς του. Τὸ ἐμπόριον εἶνε πάντοτε ἐπιβλαβὲς διὰ τὰς νεκρὰς ὑπαρξεις. Μεταξὺ τῶν ἔμπορικῶν δεμάτων, τοῦ θορύβου τῆς συναλλαγῆς, τῶν καταπολεμουμένων κεφαλαίων, τῆς συνηθέσεως τοῦ χρήματος καὶ τῆς λυσσώδους ἐπιδιώξεως τοῦ κέρδους, ἡ παιδικὴ ψυχὴ ἀφίνει μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις τῆς, ἀπεκδέεται τὰς ὑψηλὰς τῆς τασεὶς καὶ προσκολλᾶται εἰς μιαν μόνην ἰδέαν, τὴν ἰδέαν τοῦ κέρδους. Αὐτὴν ἔχει πλέον ὡς σκοπὸν τοῦ βίου τῆς· αὐξάνει μετ' αὐτῆς, ἀνδρίζεται ἀλλὰ δὲν τὴν ἐγκαταλείπει. Ἡ μάλλον ἡ ἰδέα δὲν ἐγκαταλείπει αὐτὴν, φωλεύει ἀκοίμητος, κ' ἐνῶ καταφθεῖρε τὸ σῶμα συγκεντρῶται ὡς φλόξ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ὁ μικρὸς ἔμπορος προσκολλᾶται πλέον εἰς αὐτὴν ἀναπόσπαστος ὡς ὁ Ἀριστομένης εἰς τὴν οὐρανὸν τῆς ἀλώπεκος ἧτις θὰ τὸν ἔφερον ἔξω τοῦ Καικῆδα.

Ὁ Νικολός ἐξῆλθεν ἤδη τοῦ Καικῆδα τῆς πενίας διὰ τοῦ γαμοῦ του μετ' ἡνθῆν. Ἀλλ' ἡ διαβολομένη αὐτῆ ἀλώπηξ τοῦ κέρδους εἶνε

τόσον ἐλκυστικὴ ὥστε δὲν τὴν παραιτεῖ κανεὶς μὴ εἰς τὴν κρατὴ σφιγτικῆ, καὶ φέρεται κατόπιν τῆς ὕλοταχῶς, περιφρονῶν τοὺς κόπους καὶ τὰς κακουχίας, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν ἀναπαυσιν τοῦ σώματος καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Ἐνα μόνον πόθον ἔχει νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον ὅπου τὸ χρυσίον συλλέγεται διὰ τῆς παλάμης· καὶ αὐτὸν τὸν πόθον εἶχεν ἤδη ὁ Νικολός. Ὁ Διβριώτης τὸν γάμον του μετὰ τῆς λυγερῆς δὲν ἔλαβεν ὡς σταθμὸν, ἀλλ' ὡς ἀφετηρίαν τοῦ σκοποῦ του. Ἦτο καθ' ὅλα σύμφωνος εἰς τοῦτο μετ' ἡνθῆν, ὅτι ὁ γάμος δὲν ἦτο παρὰ ἐν ἐπιχερδέστατον ἔμπορικόν τερτίπι διὰ τοῦ ὅποιον θὰ ἐπεραιούντο καὶ τόσα ἄλλα. Ἐφ' ὅσον ὁ Στριμμένος ἠδύνατο νὰ συχναζῇ εἰς τὸ κατὰ πλῆρωσιν τῶν εὐεργετικῶν συμβουλῶν τοῦ πενθεροῦ ἐπὶ τοῦ ἀρχένοιο τῆς γυναίκος του. Ἀφ' ἧς ὅμως ἡμέρας ὁ γέρον κατέστη ἀνικανὸς εἰς τοῦτο ἔπαυσε καὶ ὁ Διβριώτης αὐτὰς τῆς συζυγικῆς τρυφερότητας. Τακτικῶς μετὰ τὸ γλυκοχάρμα ἀφίνει τὴν νεοπαγῆ κλίνην τῆς λυγερῆς σπεύδων ν' ἀνοίξῃ τὸ κατὰστημα του καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὰς ἔμπορικὰς του ἐπιχειρήσεις. Μόνον εἰς τὴν θείαν τῶν ἐμπορευμάτων, εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν μπακαλικῶν εἰδῶν, εὗρισκε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀναπαυσιν· εἰς τὴν ἀφῆν τῶν γλοιωδῶν καὶ εὐρωτιῶντων χαλκονομισμάτων, τὰ ὅποια συνέλεγεν ἀπὸ τοὺς πελάτας του, ἀνεκαλυπτε θελκτικὰς, μέχρις ἰδανικῆς τρυφερότητος προσφάσεις καὶ εἰς τὴν ὄνειροπόλησιν ἀμυθῆτου πλοῦτου ἢ καρδία του συνεκινεῖτο μακαρίως, μέχρις ἐκλύσεως. Καὶ ὅτε ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, δὲν ἤθελε καθόλου νὰ πορευθῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διβριώτου. Τί νὰ κάμῃ τάχα; Καλλίτερα ἐκεῖ πρὸ τοῦ πάγκου του· θὰ δύναται ἀκόπως ἐνῶ τρώγει νὰ ρίπτῃ καὶ ἀπὸ ἐν βλέμμα εἰς τὰ κατὰστημα του, ὅπου ἀναγραφονται οἱ τόσοι ὀφειλῆται καὶ οἱ τόσοι συνδεδεμένοι ἀριθμοί. Τοῦ ἀνοίγουν πολὺ τὴν ὄρεξιν αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα!... Οὕτω ἔστειλε τὸν ὑπὸ πρῆτον κ' ἔφερον ἐκεῖ τὴν τροφὴν του. Μόλις ἀργὰ τὴν νύκτα κλείων τὸ κατὰστημα του ἐνεθυμεῖτο τὸν οἶκον καὶ τὴν γυναῖκα του.

Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ ἀκόμη δὲν ἐλησμόνει τὰ ἐμπορικὰ του εἶδη ὁ Νικολός. Ἐκείνη ἡ ἀβρὰ ἐπιμέλεια, ἡ καλλιτεχνικὴ διασκευὴ, ἡ λεπτὴ καθαριότης τῆς οἰκίας, ἡ ἐκφραζούσα πιστῶς τὴν ἐργατικὴν καὶ προκοπὴν πάσης χωρικῆς οἰκοδομοῦ καὶ σαγήνεύουσα τὴν ψυχὴν τοῦ συζύγου, ἔμενον ἄγονος διὰ τὸν Νικολόν. Τί τὰ ἤθελεν ὁ ἔμπορος αὐτὰ· δὲν ἔφερον τὸν πλοῦτον, τὸν ἀντικεινὸν μάλιστα τὸν ἐδῆικον, τὸν ἐπάταλλον. Ὁ Διβριώτης κατεστενοχωρεῖτο μὲσω αὐτοῦ ὡς ὀρεσίβιος· δυσηρεστεῖτο διότι δὲν εὗρι-

σκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του οὔτε τὴν ἀτακτον διακόσμησιν, οὔτε τὴν ὁσμὴν τοῦ κατὰστηματός του καὶ μόνον παρηγορεῖτο ὅταν ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν γυναῖκα του ὅτι οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς ὁμοιάζον καθόλου μετὰ τὰς ἐλαίας τῶν Σαλώνων τὰς ὑποίας ἐπώλει.

— Καὶ ξέρεις, δὲν ἔχει κανένας ἄλλος ἐλῆξ· θὰ βγάλουμε τὸ ἓνα ἄλλο ἓνα, προσέθετε ἐμπιστευτικῶς.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔβλεπεν ὅτι ἡ γυναῖκα του δὲν ἐκολακεύετο καὶ πολὺ διὰ τὴν παρομοίωσιν ἐκείνην, οὔτε ἦτο πρόθυμος νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔμπορικόν του πνεῦμα, ἀπεσύρετο δύσθυμος εἰς τὸν κοιτῶνα του καὶ ἔρρεγγε μέχρι τῆς αὐγῆς.

Ἡ Ἀνθὴ εἰδέχετο αὐτὸν τὸν βίον μετὰ χριστιανικῆς πραότητος. Καὶ τοῦτο ὄχι διότι ἤθελε νὰ κολακεύσῃ τὸν Νικολόν· Ὡ! δὲν ἐφρόντιζε καθόλου. Ἀλλ' ἤξευρεν ὅτι δὲν ἦτο παρθένος πλέον καὶ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ φέρεται ὅπως θέλει. Ἦτο γυναῖκα, ἀνῆκεν εἰς ἄνδρα καὶ διὰ πᾶσαν πράξιν, διὰ καθὲρ διανοημά της εἶχε νὰ δώσῃ λόγον εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Θεὸν μίαν ἡμέραν. Οὕτω μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ λυγερὴ μετέπεσεν εἰς τὴν πολύτροπον ζωὴν τῆς χωρικῆς.

Ὡ, εἶνε τὸ ὄντι πολύτροπος ἡ ζωὴ τῆς χωρικῆς. Διότι ἐκεῖ πρὸ πάντων ὁ πατρικὸς ἐγωϊσμός δεσπόζει παντοδύναμος ἀκόμη ἐπὶ τῶν ἀξίως ἀποσμάτων καὶ ἡ νικητὴ ὑπακοὴ φέρει μέχρις αὐτοθυσίας τὰς τρυφεράς παρθένας. Πολύλακίς ἡ καρδία μίας χωρικῆς φέρει τὰ ἴχνη τῶν κλονισμῶν, ἡ ψυχὴ τὰ λείψανα τῶν ἐλπίδων, τὸ πρόσωπον φαίνεται ἐκτραχυθῆν ὑπὸ τῶν φροντιδῶν, τὰς ὑποίας οὐδὲ νὰ φαντασθῇ δύναται μίαν σεισποφυγίαν τῶν πόλεων. Διότι αὐτὴ ὅπως ἔλαβε λείαν τὴν κατασκευὴν, μαλακὴν τὴν ἐπιδερμίδα ὑπὸ τὴν εὐμαρσίαν τοῦ βίου, οὕτω δέχεται μαλακὰ καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας, ἀτόνους τὰς ἐντυπώσεις τοῦ νοῦ. Ἀλλ' ἐκείνη ἡ ἀγροδιαίτος, ἐν τῷ βρεῖ καὶ ἐκτραχυθῆντι ὄγκῳ της, ἔχει μεγάλας καὶ βωμολέας τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς περιπετείας, ὅπως ἡ ἐλάτη τοῦ βουνοῦ δέχεται τοὺς κεραυνούς καὶ τὰς καταιγίδας, ἐνῶ τὸ χιμοκέρασον μόνον τὴν δροσερὰν πνοὴν τῆς κοιλάδος ἀπολαμβάνει. Διὸ μόνον ἡ παρθενικὴ ζωὴ της, ἡ διακρέουσα ἐν ἀφροντίσῃ καὶ ἀγνόητι, δύναται νὰ ἐκληθῇ ὡς ἀληθινὴ ζωὴ. Ἀμα ὅμως ὑπανδρευθῆ, δὲν εἶνε πλέον ἡ πέριδικα ἡ πλουμιστὴ, ἡ ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐπιμελουμένη πρὸ τοῦ ἡλίου τὸ πτόλωμα της, ἀλλὰ κουρούνα κλαίουσα τὸν περασμένον βίον της. Ἀλλοίμονον λοιπὸν ἂν ἀναγκασθῇ νὰ κλαύσῃ καὶ τὴν παρθενίαν της. Ἄν ὑπὸ τὴν θείαν τρυφὴν γονέων ἀναγκασθῇ νὰ συνδέσῃ τὸν βίον της μετ' ἐνὸς βερεμιαρῆ. Ἡ γυνὴ ἔχασε πλέον ὅλον αὐτῆς τὸ μέγαλειον. Βλέπουσα τὰς νεανικὰς τῆς ἐλπίδας

διαψευδομένας, τὸ μέλλον τῆς μαρμαρῆν, τὴν καλλονὴν της, διὰ τὴν ὅποιαν ὑπερηφανεύετο, δεδομένην εἰς ἀδιάφορον ἐξουσιαστὴν, ὅλον τῆς τὸν βίον διερχόμενον ἀνευ στοργῆς, ἀνευ χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως, μικρὸν κατὰ μικρὸν χάνει πᾶσαν ἰδέαν ἀνθρωπισμοῦ, ἀποσκληρύνεται καὶ καταλήγει εἰς χονδροειδῆ ἀναισθησίαν...

Εἰς τοιαύτην χονδροειδῆ ἀναισθησίαν κατήνησεν ἡδη ἡ Ἀνθὴ. Τὸ πολὺτερον δοχεῖον συνειρήθη κ' ἐχύθη τὸ πεντοβολοῦν βοδόσταγμα· αἱ ἀφθοὶ πηγᾶι τῆς αἰσθητικότητος τῆς λυγερῆς ἐξηράνθησαν ὅλαι ὑπὸ τὴν φασὶν τῆς γυναικῆς. Δὲν ἔμεινε πλέον εἰς αὐτὴν παρὰ ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος, ξηρὰ καὶ κατὰ συνθήκην ἐννοουμένη, καὶ ἀδρανὴς ἡ φυσιογνωμία τῆς γυναικῆς.

— Τί ἄνοστο φαγί!...

— Ναί... ἄνοστο!...

Ἐπρεπε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἀπάντηα, εἶχε καθῆκον νὰ παραδεχθῇ καὶ παρεδέχετο τοὺς λόγους τοῦ ἀνδρός της.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Νικολός Πικόπουλος δὲν ἦτο εἰς καλὴν ψυχολογικὴν καταστάσιν. Ἄναί! πῶς ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ἡσυχος ἡ ἐμπορικὴ ἐξοχότης, ἀφοῦ κατώρθωσαν ἄλλοι νὰ τὴν ὑποσκελίσουν! Πρὸ πολλοῦ κατενόησε τὴν ἐπιχειρημένην ἐλειψιν τῆς σαρδέλλας ἐν τῇ ἀγορᾷ κ' ἔγραψε βήτῳ εἰς Πάτρας νὰ τοῦ στείλουν ὅσον ταχιστα δέκα βαρέλια. Ἀκόμη ὅμως τὰ ἀνέμενον. Ἐνῶ ὁ Θωμόπουλος, αὐτὸς ὁ χθεσινὸς μπακαλόπαις, διὰ νὰ ἔχῃ συγγενῆ ἐκεῖ ἔγραψε καὶ τοῦ ἤλθαν καὶ τὰς ἐπώλει ἤδη πρὸς εἰς καὶ ἐξήμισυ ἀκόμη λεπτὰ τὴν μίαν. Ἀκούεις ἐξήμισυ λεπτὰ ἢ σαρδέλλα!... αὐτὸ εἶνε φανερὴ κλειψία!...

Καὶ ὁ καλὸς Πικόπουλος δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ αὐτὴν τὴν ἀσυνειδησίαν. Εἶνε ἀληθές ὅτι αὐτὸς ἄλλοτε εἰς ἐλλείψιν ἐλαίου, ἐπώλησε τὸ ἰδικόν του πρὸς ἐξήκοντα λεπτὰ τὰ ἑκατόν. Ἀλλ' αὐτὸ διαφέρει· ἦτο λάδι καὶ τὸ λάδι καὶ εἶται εἰς τὸ κανδῆλι, πρὸ τῶν ἁγίων εἰκόνων... Ὅχι μίαν σαρδέλλαν ἐκεῖ, τὴν δα, ἀπὸ τὴν ὅποιαν θὰ πεταξῇ κανεὶς τὴν μισὴν εἰς οὐρανὸν καὶ κεφάλι. Καὶ ὅλα τοῦ ἐπτακίαν γύρω, ἡ γατα ἧτις ἐπαίζεν εἰς τοὺς πόδας του, τὸ καθίσμα του ὅπερ ἐταλαντεύετο κάποτε, τὸ κανδῆλι ὅπερ δὲν ἐφώτιζε καλῶς, καὶ αὐτὸ τὸ φαγητόν τὸ ὅποιον ἦτο τὸσον ἄνοστον!...

Ἀλλ' ὅτε διετύπωσεν τὴν τελευταίαν του μομφὴν καὶ εὗρε τὴν γυναῖκα του πρόθυμον νὰ τὴν παραδεχθῇ ἐθυμωσεν ὁ Νικολός. Τί τάχα ὅλο καὶ θὰ λέγῃ αὐτῆ; Τώρα δὲν τῆς ἀρέσει καὶ τὸ φαγί!...

— Σὰν δὲν σ' ἀρέσει μὴν τὸ τρῶς εἶπεν αἰφνης πρὸς αὐτὴν τραχέως.

— Δὲν εἶπα ἐγὼ πῶς δὲ μ' ἀρέσει ἐγὼ τὸ πρῶγω.

— Τὸ 'τρωγες καὶ ἐς τοῦ πατέρα σου βλέπεις.

— Ἄν δὲν τὸ 'τρωγας ἐς τοῦ πατέρα μου τὸ πρῶγω ἐς τ' ἀνδρός μου.

Ἐρριμάζεν ὁ Νικολός. Τί ἀντιλογία ὁ διάβολος! Κατέφερε βαρὺ λάκτισμα ἐπὶ τῆς γάτας, ἐτόξευσε φοβερὸν βλέμμα εἰς τὴν γυναῖκα του καὶ ἀπλώσας τὴν χεῖρα ἐσάρωσεν ὅλα ἀπὸ τῆς τραπέζης πινάκια καὶ κωνδηλιέρι καὶ μαχαιροπήρουνα καὶ τὰ ἐποδοπάτει ὡς μαινόμενος.

Ἡ Ἀνθὴ ἐντρομος κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς τῆς. Ἦτο σκότος ἐκεῖ καὶ μόνον ἀπὸ τὰς βραγάδας τῶν γηραιῶν παραθυροφύλλων εἰσώριμα ὁ ἀνεμος καὶ ἡ νύξ. Διότι ὁ Νικολός μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν συλλογισμῶν του, ἀνεύρειν αἴφνης τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς καθ' ἣν ἔγεινε κύριος ὅλης τῆς περιουσίας τοῦ πενθεροῦ του ὅτι τὸ καίμενον ἔλαιον κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ γέροντος, εἰς χρόνον διαστήμα ἀνεβίβαζεν εἰς ἀρκετὸν ποσὸν τὰ ἔξοδα τῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ὅπως περιττόν· οὔτε θὰ ἔρραπτεν οὔτε θὰ ἐκέντα ὁ Κύρ Παναγιώτης, Διάβολε! δὲν χρειάζεται δὲ καὶ πῶς διὰ τὴν ἐκπέρη τὴν κατὰ τὰ ὄχ! ὄχ! καὶ τὰ ἄχ! ἄχ!.. του.

Ὁ γέρον ἔμπορος κατ' ἀρχὰς δὲν ἐδέχθη μὲ προθυμίαν τοὺς νεωτερισμοὺς αὐτοῦ τοῦ γαμβροῦ του. Τῶ ὄντι δὲν ἀπεδοκίμαζε καὶ αὐτὸς τὴν σπαταλήν· ἀλλ' ὡς γνήσιον τέκνον τῆς κωμωπίας, δὲν ἠνόησε τὴν κατάργησιν καὶ τῶν ἀπλουστέρων ὄρων τῆς εὐζωίας. Διευαρτηρήθη ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς του ἐβλασφήμησεν, ὕβρισε τὸν Νικολὸν τὸν ὠνόμασε τσιφουτήν καὶ ἀγνώμονα. Ἀλλὰ τάχιστα κατέπεσεν ὁ θυμὸς του. Ἡ λυπηρὰ σκέψις ὅτι οἱ ὄροι δὲν ἦσαν πλέον οἱ αὐτοὶ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, ὅτι ὁ Νικολός ἐκραταιεῖ τὸ σκῆπτρον ἤδη καὶ αὐτὸς ἦτο μόνον ὑπῆκουσ τὸν ἕκαμε νὰ καταπῆ τὴν πικρίαν του καὶ νὰ δεχθῆ τὴν νέαν του τύχην.

Καὶ δὲν ἐδέχθη μόνον τοῦτο ὁ Κύρ Παναγιώτης, ἀλλὰ ἠναγκάσθη μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ παρίσταται συχνὰ βωδὸν πρόσωπον εἰς τὰς θλιβεράς σκηνὰς τοῦ νεκροῦ ἀνδραγύνου. Κατ' ἀρχὰς καὶ αὐτὸ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ δεχθῆ ὁ γέρον καὶ ἐπῆραθη νὰ κάμη παρατηρήσεις εἰς τὸν γαμβρόν του ἀλλ' ὁ Νικολός τὸν ἠτένισεν ἀγριωπῶς.

— Κάτσε γέροντα ἐς τὸ στρώμα σου, εἶπε, γυναῖκα μου εἶνε θὰ τὴν κάμω ὅπως θέλω!

Ὁ γέρον ἤδη ἀκοιμητὸς ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ βαδίσματος τὴν Ἀνθὴν καὶ τὴν ἐκάλεισεν πλησίον του.

— Τί εἶνε τί πάθατε πάλι; ἠρώτησεν αὐτὴν ἀνήσυχος.

— Τίποτα, πατέρα! ἀπήντησεν ἡ λυγερή

μετατρέπουσα ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον τὴν φωνήν τῆς· ἡ γάτα ἔρριξε τὸ τραπέζι.—Θέλεις τίποτε; — Ὅχι, δὲν θέλω... Ὡχ, γεράματα! γεράματα!..

Ἡ Ἀνθὴ μὲσφ τῶν λυγμῶν τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακριβώσῃ ἀν' ἐκ τῶν πόνων τοὺς ὁποίους ἔφερεν εἰς τὰς ἀρθρώσεις ἢ ἐκ τῶν πόνων τῆς καρδίας ἀνεθεμάτιζε τὰ γεράματα ὁ Κύρ Παναγιώτης.

Ἡ γερωντικὴ κάρωσις κατέλαβεν αὐτόν· ἐρρόγγασε μικρὸν. Αἴφνης ἠρώτησε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ πού βαροῦν τὰ ταβούλια;

— Ἐκεῖ πού χαίρονται... ἐς τοῦ Βραναῖ!..

Ἡ φωνὴ τῆς λυγερῆς ἤλλαξε τόνον εὐθύς· ἔτρεμε καὶ ἐφαίνετο κατηγανακτημένη ὡς νὰ ἔλεγεν: «Ἐδῶ θέλεις νὰ βαροῦν;...» Ναι, ἐκεῖ ὅπου χαίρονται, εἰς τοῦ Βραναῖ ἤχουν τὰ τύμπανα. Καὶ ἤρχοντο οἱ ἤχοι τῶν διατόροι καὶ παλμώδεις, ὡς εὐχαριπερύγισμα περιστερᾶς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ τῆς θλίψεως. Καὶ ἠνάγκαζον τὴν λυγερὴν ν' ἀναπαριστᾷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὴν χαροποιᾶν εἰκόνα, ἣτις ἐξετυλίσσετο ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐθυμίας. Ὁλόκληρος ἡ οἰκία ἀντηχεῖ ἀπὸ φωνᾶς καὶ γέλωτος· αἱ γυναῖκες πηγαινοέρχονται περιποιούμεναι τοὺς κεκλημένους· φῶτα εἰδῶ, φῶτα ἐκεῖ, παντοῦ φῶτα! Εἰς τὴν μίαν αἴθουσαν καθισμένοι γύρω ἐπὶ παχείων προσεφάτων οἱ ἄνδρες, οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς τοῦ Βραναῖ, καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀνωτάτην θέσιν τρώγουν καὶ πίνουν εἰς ὑγείαν τῶν νεονύμφων. Καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι αἴθουσαν αἱ γυναῖκες μὲ τὴν νύμφην κάμνουν τὸ αὐτὸ καὶ διασταυροῦνται αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ προπόσεις:

Ὁ γάμος καλορριζικός καὶ ἡ νύφη καλομοῖρα,

νὰ κάμουν ἑσπρινὰ παιδιὰ ἀν' τῆς μηλιῆς τὰ μῆλα!..

Πόσας φορές τὸ ἤκουσε ψαλλόμενον ἡ Ἀνθὴ καὶ πόσας φορές ἐπίστευσε ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ τὸ ἤκουε ψαλλόμενον δι' αὐτὴν καὶ τὸν Γεώργιον!.. Ὅμως τῶρα δὲν ἐψάλλετο δι' αὐτὴν. Ἐψάλλετο δι' ἄλλην νύμφην, τῶ ὄντι καλομοῖραν νύμφην, ἀφοῦ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ ἰδικοῦ τῆς σταυραετοῦ!.. Καὶ τὰ δάκρυα τῆς Ἀνθῆς ἔρρεον περισσότερο καὶ διηυλάκουν δίκην καυτηρίου τὰς παρειὰς τῆς.

Πρὶν, μὲσφ τῶν βασάνων καὶ τῶν ἀτυχιῶν τῆς, ἔχασε μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς γλυκύτητας τοῦ παλαιοῦ ἔρωτός τῆς. Μόνον ὡς φωτεινὸν μετέωρον λαμπρῶνον αἴφνης τὸν βίον τῆς καὶ σθεσθὲν ἐνεθυμείτο τὸν Γεώργιον. Ἦκουσεν ὅτι οὗτος ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καινούριου, μετ' ὀλίγον ἔμαθε τοὺς ἀρραβῶνας αὐτοῦ καὶ τῆς Βασιλικῆς, ἀλλ' ὀλίγον πολὺ ὀλίγον ἔταραχθη ἡ αἰσθητικότης τῆς. Σήμερον ὅμως ὅτε ἐ-

παίσθη ὅτι τὸ ἀγαπητότερόν τῆς ὄν, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐπὶ ἔτη ὄνειροπόλησεν ὡς ἄνδρα τῆς, ἐγένετο ἀνὴρ ἄλλης γυναίκης, ἡ καρδία τῆς λυγερῆς ἀνένηψεν αἴφνης. Τὰ κοιμώμενα ὑπὸ βαρῶν, καταναγκαστικὸν λήθαργον αἰσθηματὰ τῆς ἠγέρθησαν αἴφνης καὶ τὴν κατέθλιβον. Ἡ Ἀνθὴ ἠσθάνετο ἤδη διὰ τὸν Βραναῖ ὅλην τὴν ἀγάπην τῶν παλαιῶν ἡμερῶν τῆς, ὅλον τὸν φθόνον τῆς πρὸς τὴν Βασιλικήν. Ἐλησμόνησεν ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἄλλον καὶ ὅτι πᾶσα γυνὴ ἐδικαιοῦτο νὰ διαμρισηθῆται τὸν Γεώργιον ἐκτὸς αὐτῆς καὶ μόνης αὐτῆς! Δὲν ἐσκέπτετο τίποτε ἄλλο οἰμὴ ὅτι ὁ νεανίας πρὸ πολλοῦ ἦτο ἰδικός τῆς καὶ ὅτι ἡ Βασιλικὴ τὸν ἤρπαζε βιαίως ἀπὸ τὰς ἀγκαλίας τῆς. Καὶ τὸσον παρεφῆθη ὑπὸ τοῦ πάθους, τὸσον ἐλησμόνησε τὰ καθήκοντά τῆς, ὥστε ἐκλείσεν αἴφνης τὰ παραθυροφύλλα τῆς οἰκίας τῆς καὶ λύσασα τὰς πλεξίδας, ἐκάθησε ἐν τῇ μὲσφ τῆς αἰθούσης καὶ ἤρχισε νὰ μοιρολογῆ:

Εὐτοῦ πού πᾶς, μαννούλα μου, καιρὸ νὰ μὴν ἀργήσῃ!

Δι' ἀποτόμου συνδυασμοῦ συλλογισμῶν ἀπεινετο πρὸς τὴν μητέρα τῆς ἡ λυγερὴ· ἀνέφερε τὴν ἑλλειψίν τῆς ὡς μέγα δεινόν, τὴν μόνωσιν τῆς ἐν τῷ τάφῳ, τὴν καταστροφὴν τῆς, ἐνῶ ἐσυλλογιζέτο καὶ ἐκλαίει μόνον τὸν ἀπολεσθέντα ἔρωτά τῆς.

Τατατάμ!.. τατατάμ!.. τατατάμ!.. Αἴφνης ἤχησαν δούποι βραβεῖς καὶ μετ' ὀλίγον διεκρίθη ἔντονον καὶ χαρωπὸν τυμπάνισμα, τὸ σὴνηθες, εἰς τὰς γαμηλίους πομπάς. Ἡ Ἀνθὴ συνῆλθεν, ἔστρεψε θολὸν περιεὶ τὸ βλέμμα καὶ διὰ μίας, ὡσεὶ ἐνθυμηθεῖσα, ἐπήδησεν ὀρθία καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ παραθυρον, διανοίξασα τὰ φύλλα. Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ἀγορᾶς μεταξὺ τῶν ἀμαυρῶν στεγῶν τῶν καταστημάτων καὶ τῆς βαναύσου εἰκόνας τῆς ἀποτελουμένης ἐκ ζυλίων στύλων, ἐφθαρμένων σκιαδῶν, ρυπαρῶν τοίχων, ἀγροίκων προμετωπίδων καὶ τῆς ποικιλομόρφου σωρείας τῶν ἀγοραίων εἰδῶν, εἶδε διαχυομένην τὴν πομπὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ πλουσίαν. Τὰ ἐρυθρὰ φέσια, αἱ λευκαὶ φουστανελλαί, τὰ πολυχρώμα σειριτία ἐπὶ τῶν κυκλῶν καὶ βυσσίνων βελούδων, συνεμίγνυντο ἐν θαυμαστῇ ἀρμονίᾳ πρὸς τ' ἀργυρὰ σελάχια, τὰ μεταξωτὰ φορέματα, καὶ τὰ ἐκφραστικὰ πρόσωπα· καὶ ἐπαίζον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἱριδὸς αὐγαί, γοητεύουσαι τὴν ψυχὴν καὶ θαμβοῦσαι τὸ βλέμμα ὡς εἰς τὰ νερὰ βυακίου, τὰ ὁποῖα ἐπιψαύει λευκαυγὴς ἡλιος. Μία συζυγία γύφτων προεπορεύετο τύπτουσα τὸ τύμπανον καὶ φυσῶσα τοὺς αὐλοὺς ἐν σπασμωδικῇ βίᾳ, προθυμουμένη νὰ σκορπίσῃ τὴν χαρὰν. Ἐῖπετο μὲσφ σμήνους παιδιῶν θορυβούντων εἰς ἔφηβος φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τὰ στέφανα, ὧν αἱ κυκναὶ ταινίαι ἐκυματοῦν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πρὸς τ' ἄνω, ὡς χαρωπαὶ καὶ ἀγναί

ἐλπίδες τείνουσαι εἰς τὸν οὐρανόν. Αἱ προσκεκλημέναι διὰ τὴν πομπὴν γυναῖκες, δροσεραὶ ὄλαι, νεκραὶ σύζυγοι φίλων τοῦ Βραναῖ, ἡκολούθουν κατόπιν ἐν πεπικνωμένῳ ὄμιλῳ μὲ καινούργεις καὶ πολυχρώμους στολὰς, μεμετρημένως καὶ μὲ αἰθῆμον ὕψος βαδίζουσαι διὰ τὴν ἀνάμειξιν τῶν ἐκεῖ μὲσφ τῶσων ἀνδρῶν, τῶσων βλεμμᾶτων, τὰ ὁποῖα προσεκολλῶντο εἰς τὰ κάλλη των.

Ἀλλὰ δὲν ἐνδιέφερον αὐτὰ τὴν λυγερὴν, τὸ βλέμμα τῆς ἐφέρετο συνεσταλμένον καὶ ἀδιάφορον ἐπὶ τῆς σωρείας τοῦ πλήθους ἄλλα ἀναζητοῦν.

Αἴφνης ὅμως ὑπεγόγγυσεν ἄκουσα ἡ λυγερὴ καὶ ἐλύγισεν εἰς τὰ ἔμπρὸς τὸ σῶμα τῆς. Τὸ αἶμα ἐφυγεν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς καὶ συνεσωρεύθη εἰς τὴν καρδίαν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Εἰς τὴν καρδίαν διὰ τὴν εὐχὴ δυνάμεις νὰ παλλῆ φρικτῶς ὑπὸ τρομῶδους θλίψεως καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τὴν βλέπουσαν ἐναγωνίως τὴν χρυσαστόλιστον νύμφην καὶ τὸν εὐτυχῆ γαμβρόν. Ἄ! ἦτο φρικτὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐβλέπεν, ἦτο ἀνυπόφορον! Μία φουρναροπούλα νὰ κάμη τοιοῦτον γάμον!

Ἐστὶται συνέχεια

ΑΝΑΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΕΑΣ.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Ἡ βιομηχανία τοῦ κοραλλίου ἐν ἰταλία

Ἡ παρὰ τὴν Νεάπολιν περιώνυμος ἀλιεῖα τοῦ κοραλλίου βλάνει γοργῶς πρὸς τὴν παρακμὴν· αἱ ὕφαλοι ὁσημέραι ἐξαντλοῦνται καὶ τὸ ἀλιευόμενον ποσὸν εἶνε πολὺ κατωτέρας ποιότητος, ὥστε ἀντὶ μεγάλης δαπάνης μικρὸν κέρδος προέρχεται ἐκ τῆς κατεργασίας αὐτοῦ. Ὅτε τὸ ἐμπόριον τοῦ προϊόντος τοῦτου ἤκμαζεν, οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν πεντακοσίων λέμβων, ἐκάστης τῶν ὁποίων ἐπέβαινον δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρες, ἐφωπλίζοντο κατ' ἔτος. Ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος 1887, μόλις ἐκατὸν λέμβους ἐπηρεχάλησεν ἡ ἀλιεῖα τοῦ κοραλλίου· ἐνῶ δὲ τὰ ἔξοδα ἠύξησαν, τὸ κέρδος ἠλαττώθη ἐπαίσθητῶς. Πολλοὶ τῶν ἄλλοτε ἀσχολουμένων εἰς τὴν ἀλιεῖαν ταύτην μετηνάστευσαν εἰς τὴν Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν, ἐνῶ ἕτεροι ἐξῆτησαν πόρον ζωῆς εἰς ἄλλα ἐπαγγέλματα. Αἱ τετρακόσαι ἀργουσαὶ λέμβοι κατὰ μέγιστον μέρος ἀφωπλίσθησαν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ ἡρᾷ ἐνασχολουμένων εἰς τὴν βιομηχανίαν ταύτην ἠλαττώθη ἀπὸ τεσσαρῶν χιλιάδων εἰς μόνους χιλίους.

Τὸ Λιδὸρρον εἶνε ἕτερον κέντρον τοῦ ἐμπορίου τοῦτου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἡ βιομηχανία τοῦ κοραλλίου διατελεῖ ἀπὸ τινος εἰς κακὴν κατάστασιν· πολλὰ καταστήματα ἐκλείσθησαν αἱ δ' ἐργαζόμεναι ἐν αὐτοῖς ἠλαττώθησαν ἀπὸ δέκα χιλιάδων εἰς ἑξὲς μίνας καὶ ἡ ἐξαγωγή περιορίσθη εἰς τὸ τέταρτον τῆς παλαιᾶς.

Τὸ ἐν τῇ Μεσογείῳ εὐρισκόμενον ἱερὸν κοράλλιον θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλύτερον ἔχον ἀξίαν ἐν τῷ ἐμπορίῳ καὶ ἀλιεύεται εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Τυνίδος, τῆς Ἀλγερίας, τοῦ Μαρρόκου καὶ εἰς τὰς Γαλλικὰς καὶ

Ἰταλικὰς. Τὸ κοράλλιον προσφύεται εἰς τὰς ὑφάλους διὰ τῶν ριζῶν του, ἀλλ' οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἐκφύονται πρὸς τὰ κάτω, τοῦθ' ὅπερ εὐκολύνει τὴν ἀπὸ τῶν ἀνωθεν ἀποκοπὴν καὶ ἀνέλκυσιν. Παλαιότερον ἡ ἀλιεῖα τοῦ κοραλλίου ἐγένετο διὰ μεγάλου ξυλίνου σταυροῦ, στερεῶς κατεσκευασμένου, καὶ φέροντος προσδεδεμένον στερεὸν δικτυωτὸν σάκκον. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταυροῦ τούτου ἐδένετο δυνατὸν σχοινίον καὶ κατεβυθίζετο εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφοῦ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ ἐτίθετο βάρος ἀρκετὰ μέγα ὥστε νὰ βυθίζεται εὐκόλως. Ἐπειτα εἰς ἓκ τῶν δυτῶν ἐβυθίζετο κατόπιν αὐτοῦ καὶ ὄθει τὸν ἓνα τῶν βραχιόνων τοῦ σταυροῦ ἀλλήλοδιαδόχως ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων τῶν βράχων ὥστε νὰ ἐμπλέκη τὸ κοράλλιον εἰς τὸ δίκτυον. Τούτου δὲ ἐπιτυχῶς γενομένου, ὁ σταυρὸς καὶ ὁ δῦτης ἀνειλκύνοντο πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐξεκινούνοτο τὰ δίκτυα.

Ἡ ἀλιευτικὴ αὕτη μέθοδος καὶ ἀνεπαρκὴς ἦτο καὶ λίαν ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς δῦτας, ἀντικατεστάθη δὲ νῦν διὰ τοῦ καταδυτικοῦ κώδωνος καὶ ἐτέρων μηχανημάτων διὰ τῶν ὁποίων ὀλοσχερῶς δύνανται εἰς βράχοι ν' ἀπογομνῶνται ἐκ τοῦ κοραλλίου. Ἡ χρῆσις τῶν ὀργάνων τούτων ἀναμφίβολως ἐπέσπευσε τὴν ἐλάττωσιν τοῦ εἶδους. Λέγεται ὅτι εἰς τὸ Κάλιαρι τῆς Σαρδηνίας ἐπραξάσθη ἐνενηνῆντα τέσσαρες τόνοι ἠλιεύθησαν ποτε ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ. Ἡ Μεσόγειος ἐξηρευνῆθη ἤδη ἐπισταμένως καὶ εὐρήματα μεγάλων ποσοτήτων εἶνε σπανιώτατα. Ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ 1880 νέα τις ὑφαλος ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν κατὰ τὴν Σικελίαν Σιάκκων εἰς ἧς ἀνέστυραν μεγάλας ποσότητας. Κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν γεωλόγων δοθείσας ἐξηγήσεις ἡ ἐμφάνισις τῆς ὤφειλετο εἰς ὑποβρύχιον τινα ἐκρηξὴν ἀνυψώσαν μεγάλους κοραλλίους ὄγκους εἰς ὕψος, εἰς οὗ ἡ ἀλιεῖα ἦτον ἐρικτή. Δυστυχῶς οἱ ἐγγύτατα τοῦ μέρους τούτου διαμένοντες ἠγνόουν τὴν ἀλιεῖαν τοῦ κοραλλίου καὶ προσεκάλεσαν τοὺς Νεαπολίτας ἀλιεῖς ἵνα τοὺς διδάξωσιν ἀνταμείβοντες αὐτοὺς με μέρισμα ἐκ τοῦ κέρδους. Ἡ περίστασις ἦτο πολὺ καλὴ καὶ οἱ προσκληθέντες ἦλθον τὸσον πολυάριθμοι ὥστε παρέστη ἡ ἀνάγκη τῆς παρουσίας πολιεμικοῦ τινος πλοίου, ἵνα τηρῆ τὴν τάξιν μεταξὺ τῶν συσσωρευθέντων πληρωμάτων. Ἐπὶ ἑβδομάδας τινας ἕκαστον πλοιαρίον ἐκερδίεζε περὶ τὰς 500 δραχμὰς τὴν ἡμέραν. Ἡ ὑφαλος ἐξηντλήθη μετὰ τρίμηνον ἀλιεῖαν καὶ ἡ ἀξία τοῦ κοραλλίου ἐξετιμήθη εἰς δύο ἑκατομμύρια δραχμῶν. Ἐκ τοῦ μεγάλου τούτου ποσοῦ το πλεῖστον μέρος ἔλαβον οἱ προσκληθέντες ἀλιεῖς, τὸ δὲ μερίδιον τῶν ἐγγχωρίων ὑπῆρξεν ἀσήμαντον.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ βιομηχανία τοῦ κοραλλίου ἤκμαζεν. Ανατρέχοντες δὲ μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας βλέπομεν ὅτι μέγα ἐμποριον τοῦ εἶδους τούτου ἐγένετο μετὰ τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου τὸ κοράλλιον ἐκτιμᾶται μεγάλως ὡς ἔχον ἱεράς καὶ ἀποκρύφους ιδιότητες. Ὁ Πλίνιος ἀφηγεῖται ὅτι πάλαι ποτὲ ἦτο ἐν μεγάλῃ χρῆσει παρὰ τοῖς Γαλάταις πρὸς στολισμὸν τῶν ὀπλων καὶ τῶν κρανῶν των, ἀλλ' ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας τῶν σπανίως ἐφαίνετο κοράλλιον ἐν Εὐρώπῃ ἕνεκα τῆς μεγάλης εἰς τὴν Ἀνατολὴν ζήτησώς του. Ἐκτοτε δὲ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις ἡ κατανάλωσις του οὐδέποτε

ὑπῆρξε σημαντικὴ. Ἐθεωρήθη ἀνεκὰθεν ὡς στόλισμα ἀρμόζον εἰς βαρβάρους καὶ ἡμιπεπολιτισμένους λαούς. Ἀλλ' ὅμως καὶ τὴν σήμερον ἐτι τὰ κοράλλια κοσμήματα δὲν ἐξέλιπον ἐντελῶς, εἰς μέρη δὲ τινὰ τῆς Ρωσίας καὶ Τουρκίας μεγάλη αὐτῶν ποσότης εἰσάγεται.

Τὴν σήμερον τὸ κοράλλιον εἰσάγεται κατὰ μέγαν ποσότητα εἰς Ἀθηναίαν, Κόγκον, Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, εἰς Ἰνδίας καὶ Κεϋλάνην, Σιδηρίαν, Κίναν καὶ Ἰαπωνίαν. Τὰ ἐκλεκτότερα τεμαχία χρησιμεύουσι διὰ κομβία τῶν Σινῶν Μανδρινῶν, ἢ πρὸς στολισμὸν τῶν κιδάρων τῶν πλουσίων Μουσουλμάνων ἐνῶ τὰ κατωτέρως ποιότητος στέλλονται εἰς ἤττον πεπολιτισμένας χώρας καὶ χρησιμεύουσι πρὸς διαφόρους σκοπούς.

Τὸ κοράλλιον ἐχρησίμευσε πολλάκις εἰς χώρας τιμὰς καὶ ὡς νόμισμα, ἀλλ' ἡ τοιαύτη χρῆσις αὐτοῦ σχεδὸν ἐξέλιπεν ἐντελῶς τὴν σήμερον. Οἱ βάρβαροι καὶ ἡμιπεπολιτισμένοι λαοὶ μετεχειρίζονται αὐτὸ ἰδίως πρὸς στολισμὸν τῶν τόξων, λογγῶν καὶ δοράτων των, ὡς καὶ πρὸς διακόσμησιν τῶν ἐνταφιαζομένων νεκρῶν.

Αἱ τιμαὶ αὐτοῦ μεταβλήθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ταχέως δὲ ἐκπτώσις τῆς ἀξίας του ἐγένετο ἕνεκα τῆς σπανιότητος ἐκλεκτοῦ εἶδους καὶ τῆς ἐν συγκρίσει ἀφθονίας τῶν κατωτέρων ποιότητων.

Ἐκτὸς δὲ τῆς ζημίας, ἧτις ἐπιβαρύνει τοὺς ἀλιεύοντας αὐτὸ, ἡ παρούσα τῶν πραγμάτων κατάσταση βλάπτει τοὺς πολυαριθμούς ἐργάτας, οἵτινες ἐνησχολοῦντο ἵνα παρασκευάζωσι τὸ κοράλλιον πρὸς χρῆσιν. Ὡς ἤδη ἀναφέραμεν μεγάλως ἠλαττώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Λιθόρνῳ καὶ ἄλλαχού ἐνασχολουμένων γυναικῶν. Οὐδὲν μηχανήμα ἢ μηχανικὸς τις τρόπος εἶνε ἐν χρῆσει πρὸς κατεργασίαν τῶν κοραλλίων. Ἡ ἐργασία λαμβάνει εἰς χεῖρας τὸ ἐν τεμαχίον κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ κατὰ τὸν ὄγκον, τὴν ποιότητα καὶ τὰ ἐλαττώματά του, κόπτεται, τρυπᾶ καὶ λειαίνει αὐτὸ.

Ἡ Κοιλὰς τοῦ Βισάγγου ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἦτο περιουσιμὸς διὰ τὰς πεπειραμένας ἐργατίδας τῆς τῶν ὁποίων ἡ κληρονομικὴ δεξιότης κατέστη τὸσον εἰδική, ὥστε αἱ τρεῖς ἐργασίαι, τῆς κοπῆς, διατρυπήσεως καὶ λειανσεως τοῦ κοραλλίου, διενεμήθησαν μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῶν διαφόρων κοινοτήτων, αἵτινες ἐθεωροῦντο ὅτι εἶχον τὴν ἰδιάζουσαν δεξιότητα μίαν ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἐργασιῶν. Οὕτω τὸ χωρίον Ἀσσιον εἶχεν ἰδίως τὴν τῆς κοπῆς, ἐνῶ ἡ τῆς λειανσεως καὶ διατρυπήσεως ἐγένοντο ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω πρὸς τᾶν τῆς κοιλάδος χωρίων.

Ἐκ τῆς κατεργασίας τῶν κοραλλίων ὑπολείπονται λεπτότατα θρύμματα ἄχρηστα, καὶ ταῦτα ὅμως ἔχουσιν ἀξίαν τινα, διότι τριβόνται, ἀρωματίζονται καὶ πωλοῦνται, ὡς κόνις, διὰ τοὺς ὀδόντας. Πάντα τὰ εἶδη τῆς βιομηχανίας ταύτης πάσχουσι νῦν ἀνευ ἐλπίδος ἀμέσου θεραπείας, διότι ὑπάρχουσι μὲν πιθανότητες ὅτι νέα ἱσσορὰ κοραλλίου σχηματίζονται εἰς τοὺς βυθούς τῆς θαλάσσης πλην καὶ αὐτοὶ μετὰ τσαυτῆς βραδύτητος ὥστε θὰ παρέλθωσι πολλὰ ἔτη ἕως οὗ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀλιείας των.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἀποτέφρωσις τῶν νεκρῶν. Τὴν 13/25 Ἰουλίου συνήλθεν εἰς Λονδίνον ἡ δωδεκάτη ἐτήσια συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς «Ἐταιρίας τῆς ἀγγλικῆς ἐκκλησίας πρὸς μεταρρύθμισιν τῶν κατὰ τὴν ταφὴν τῆν κηδεῖαν καὶ τὸ τέθνος». Τῆς συλεύσεως ταύτης προήδρευεν ὁ ἐπίσκοπος Βάρου, ὅστις ἐν πρώτοις ἀνέγνω κατάλογον τῶν κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος δηλωσάντων ὅτι ἀσπάζονται τὰς ἀρχὰς τῆς ἐταιρίας. Ἀν κρίνῃ δὲ τις ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν νέων ἐταίρων, ἢ πεισθῇ ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νόμου τὸ σύστημα τῆς ἀποτέφρωσεως τῶν νεκρῶν. Ὁ προεδρεύων ἐπίσκοπος ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ὁ δούξ τοῦ Ουεστμίνστερ, δεκαπέντε ἐπίσκοποι καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ ἀγγλικῇ κοινωνίᾳ ὑποστηρίζουσι τὰς ἐνεργείας τῆς ἐταιρίας. Ποιοῦμενος δὲ λόγον ὁ πρόεδρος περὶ τῶν προσκομμάτων, ἅτινα παρεμβάλλονται εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν τῆς ταφῆς, παρετήρησεν ὅτι τὸ σπουδαιότατον εἶναι αἱ προλήψεις τοῦ πολλοῦ πλήθους, αἵτινες καίτοι παραλογώταται, δυσκόλως ὅμως ἐκρίζουται. Τὴν ταφὴν ἐν ὑπογείοις κτιστοῖς τάφοις, ἢ ἐν φερέτοις στεγανῶς κεκλεισμένοις ἐκήρυξεν ὁ προεδρεύων ἐπίσκοπος ἐπιθλασθέντα εἰς τὴν ὑγειαν τῶν ἐπιζώντων. Τὰς δὲ κατὰ τὴν ταφὴν τελετὰς καὶ ἀποδομένας εἰς τοὺς νεκρούς τιμὰς δὲν ἐδίστασε νὰ κατακρίνη ὡς ἀποπτωτάτας.

Νέα ἀμερικανικὴ πολιτεία. Ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐξέδωκε πρὸ ὀλίγου τὸ διάταγμα δι' οὗ συναριθμεῖται εἰς τὰς Ἡνωμένας πολιτείας καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ χώρα Βυόμιγκ. Διὰ τῆς προσθήκης ταύτης, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπαρτιζουσῶν τὴν Ἀμερικανικὴν συμπολιτείαν πολιτειῶν ἀνέρχεται εἰς 44. Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας αἱ πολιτεῖαι ἦσαν δεκατρεῖς, ἡ τελευταία δὲ πρὸ τοῦ Βυόμιγκ προστεθείσα πολιτεία εἶναι ἡ τοῦ Ἰδάχου ὅθεν ἠρξήθησαν εἰς 44 καὶ οἱ ἐν τῇ ἀμερικανικῇ σημαίᾳ ἀστέρες, οἵτινες ὡς γνωστὸν παριστάσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν πολιτειῶν τῆς Συμπολιτείας. Νῦν δ' ὑπολείπονται αἱ ἐπόμεναι ἀμερικανικαὶ χῶραι, αἵτινες δὲν ἔχουσι τὸν ἀπαιτούμενον πληθυσμὸν, ὅπως ἀναγνωρισθῶσι ὡς πολιτεῖαι: τὸ Νέον Μεξικόν, τὸ Οὐτάχ, ἡ Ἀριζόνα, ἡ Ἰνδική, χώρα καὶ ἡ Ἀλάσκα.

Ἐκμετάλλευσις τῆς ἀνθρωπίνης ματαιότητος. Ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα ἀφηγεῖται τὸ ἐπόμενον ἀνεκδοτόν, ἱκανῶς ἐνδεικτικὸν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐκθρονισθέντος αυτοκράτορος τῆς Βρασιλίας Δὸν Πέτρον. Σκοπῶν οὗτος νὰ ἰδρῶσῃ πρότυπον νοσοκομεῖον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἐκωλύετο ἐκ τῆς ἐλλείψεως πόρων. Ἐκ τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ οὐδεμία πίστωσις ὑπῆρχε διαθέσιμος, τὸ δὲ βασιλικὸν ταμεῖον ἔνεκα συγῶν πρὸς φιλανθρωπικούς σκοποὺς ἀφαίμαξων ἦτο ἰσχνότατον. Ἐξήτησε νὰ συλλέξῃ ἐράνους, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν πλουσίων Βρασιλιανῶν προσέφερεν οὐδ' ὀβολόν. Εἰς τοιαύτην δ' ἀμυχανίαν περιπέσων, ἐμμηχανεῖται νὰ ἐξεύρη πόρους διὰ τῶν τρόπων ἁπῶς ἀσυνήθων. Ἦρξισεν λοιπὸν νὰ ἀπονέμῃ παράσημα ἐπὶ πληρωμῇ,

ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τὸσον μεγάλη ζήτησις ἐγένετο, ὥστε ἀληθῆς κατακλυσμὸς σταυρῶν ἐπέσεν εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς βρασιλιανῆς αυτοκρατορίας. Δι' ὀλίγων μέτρων πολυχρῶμων ταινιῶν κατόρθωσεν οὗτος ὁ φιλανθρωπὸς αυτοκράτωρ νὰ συλλέξῃ ὅλον τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν πρὸς οἰκοδομὴν μεγαλοπρεπεστάτου ιατρικοῦ νοσοκομείου. Προνοῶν ὅμως καὶ περὶ τυντηρήσεως τοῦ ἰδρύματος αὐτοῦ ἐν τῷ μέλλοντι, ὁ αυτοκράτωρ μὴ περιορισθεὶς εἰς τὴν δημοπρασίαν τῶν παρασῆμων, ἐπέετεινε τὴν ἐμπορικὴν του ἐπιχείρησιν, θέσας εἰς πλειοδοσίαν καὶ τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας. Πᾶς πλούσιος Βρασιλιανὸς ἠδύνατο καταβάλλων ἀνάλογον ποσὸν νὰ γείνη κατὰ βούλησιν κόμης ἢ ὑποκόμης ἢ βαρώνος κατὰ τοῦτο δὲ μόνον διέφερον οἱ νεότευκτοι εὐγενεῖς τῶν παλαιότερων, ὅτι ἡ εὐγενεῖα αὐτῶν δὲν ἦτο κληρονομικὴ, ἀλλ' ὁ κληρονόμος τοῦ ὀνόματος ὅπως διατηρήσῃ καὶ τὸν τίτλον ὄφειλε νὰ καταβάλῃ τὸ αὐτὸ ποσόν, ὅπερ καὶ ὁ πρῶτος λαθὼν τὸ τίτλον, ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου. Ἀφ' οὗ δὲ διὰ τῆς τοιαύτης περιποιήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ματαιότητος συνήχθη ποσὸν ἐπαρκέστατον πρὸς συντήρησιν τοῦ νοσοκομείου, παρήγγειλεν ὁ αυτοκράτωρ νὰ ἐγχαραχθῇ ἐπὶ τοῦ ἐπιστολίου αὐτοῦ λατινιστὴ ἡ ἐπομένη δηκτικωτάτη ἐπιγραφή: «Ἡ ἀνθρωπίνη ματαιότης τῆ ἀνθρωπίνῃ δυστυχία.»

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά. Τὸ Σαργέντειον γέρας τοῦ ἐν Κανταβριγία (παρὰ τὴν Βοστώνην) τῆς Ἀμερικῆς Πανεπιστημίου δι' ἑμμετρον μετάφρασιν ὠδῆς τινὸς τοῦ Ὁρατιου ἀπενεμήθη κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος εἰς κυρίαν.

— Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ Β' τόμου (18ου τοῦ ὅλου συγγράμματος) τοῦ ἐκτενοῦς λεξικοῦ τῆς ἐλληνικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς μυθολογίας τοῦ ἐπιφανοῦς μυθολογοῦ κ. W. H. Roscher. Τὸ τεῦχος τοῦτο περιέχει ἄρθρα ἀπὸ τοῦ Jache (Ἰάχη) μέχρι τοῦ Indigitamenta.

— Προαγγέλλεται παρὰ Teubner νέα κριτικὴ ἑκδοσις τῶν ἐν τοῖς δεκαετησίοις παπύροις τοῦ Ἡρακλείου περισωθέντων ἀποσπασμάτων τῶν ῥητορικῶν βιβλίων τοῦ Φιλοδήμου, ἐπιμελεῖα τοῦ Siegfried Sudhaus.

— Ἐν τοῖς «Συλλόγοις» τοῦ Βουκουρεστίου ἤρχισεν ἡ δημοσίευσις ἐλληνικῆς μεταφράσεως τοῦ νεωτάτου πολυχρότου μυθιστορηματοῦ τοῦ Παύλου Βουρζέ, τοῦ ἐπιγραφομένου «Καρδία γυναικός.»

— Ἐν ἔτει 1886 τὸ ἰταλικὸν ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν προεκήρυξεν ἀγῶνα πρὸς συγγραφήν ἱστορίας τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ νεωτέρου ναυτικοῦ, ὅπως χρησιμεύσῃ αὕτη ὡς διδακτικὸν βιβλίον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς ἐν Λιθόρνῳ ναυτικῆς σχολῆς. Τὸ πρῶτον γέρας τοῦ ἀγῶνος ἦτο 15000 φράγκα, τὸ δεύτερον 2000 καὶ τὸ τρίτον 1000. Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν κριτῶν τοῦ ἀγῶνος οὐδὲ τῶν ὑποβληθέντων βιβλίων ἔκρινεν ἀξιὸν τοῦ πρώτου βραβείου.

— Ἡ αυτοκράτειρα Φρειδερίκου, ἧτις ὡς γνωστὸν ἀσχολεῖται εἰς τὴν σύνταξιν βιογραφίας τοῦ αἰοδίου συζύγου τῆς, ἐξήτησε τὴν συνεργασίαν τοῦ υἱοῦ τῆς αυτοκράτορος Γουλιέλμου Β' καὶ τῆς μεγάλης δουκίσσης τοῦ Βάδεν, οἵτινες προθύμως ἀπεδέχθησαν τὴν

αίτησιν. Πλὴν δὲ τούτων καὶ τινες τῶν ἐπιφανῶν Γερμανῶν συγγραφέων θὰ παράσχωσι τὴν συνδρομὴν των, οἱ δὲ στρατάρχοι Μόλτκε καὶ Βλοῦμενβαλ θὰ συντάξωσιν ἐξηγητικὰ ὑπομνήματα εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἡμερολόγιον τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἀρχαιολογικά. Ἐν Παρισίοις ἐπωλήθη ἐν δημοπρασίᾳ ἡ νομισματικὴ συλλογὴ τοῦ πρῆφην ἐν Ἀθήναις πρεσβευτοῦ τῆς Τουρκίας Φωτιάδου πασᾶ. Τὸ ὅλον τοῦ ἐκ τῆς πωλήσεως συναθροισθέντος ποσοῦ ἀνῆλθεν εἰς 124,359 φράγκα.

Ἐπιστημονικά. Τῆ 23/4 Αὐγούστου ἐκηρύχθη ἡ ἑναρξίς τοῦ ἐν Βερολίῳ διεθνoῦς ἱατρικοῦ συνεδρίου. Τὸν ἑναρκτητικὸν λόγον ἐξηρεύνησεν ὁ πρόεδρος καθηγητῆς Βίρχωφ, προσηγόρευσεν δὲ τοὺς συνελθόντας ἐπιστήμονας διὰ θερμῶν λόγων πλὴν ἄλλων καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῆς Πρωσσίας καὶ ὁ δήμαρχος Βερολίνου. Πάντες δ' ὠμίλησαν γερμανιστὶ πλὴν τοῦ ἱατροῦ Βουσάρ, ὠμίλησαντες γαλλιστὶ καὶ τοῦ ἰταλοῦ θερουσιαστοῦ Βασιέλλι, ὠμίλησαντος λατινιστὶ.

Θεατρικά. Ἡ ἐν Παρισίῳ «Ἐταιρία τῶν μεγάλων μουσικῶν ἀκροαμάτων» παραιοκεύζει νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἐν συναυλίᾳ μέρος τῆς «Ἀλώσεως τῆς Τροίης» τοῦ Βερλιόζ. Αἱ μελέται τῆς μουσικῆς θ' ἀρχίσωσιν ἀπὸ τοῦ προτεχοῦς Σεπτεμβρίου.

Δημόσια ἔργα. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ Σικάγου καθώρισεν τὸν χρόνον, ἐν ᾧ θὰ γείνη ἡ διεθνὴς ἔκθεσις ἐψήφισεν δὲ πιστάσιν δύο ἑκατομμυρίων δολαρίων δι' ἀποζημιώσεις τῶν κατόχων τῶν γηπέδων.

— Ἦρχισαν αἱ ἐργασίαι πρὸς τηλεφωνικὴν σύνδεσιν τοῦ Λονδίνου μετὰ τῶν Παρισίων· τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου ὑπὸ τὴν Μάγγην θὰ τεθῶσιν ἐν τῷ νέῳ τηλεγραφικῷ καλωδίῳ, τὸ ὅποιον θὰ καταδυθῆ ἀπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἀκτῆς μέχρι τοῦ Καλαί.

Νεκρολογία. Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 49 ἐτῶν ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος γλύπτης Jean Gautherin.

— Ἐν τῷ ἐν Μαδρίτῃ ἐργαστηρίῳ του κήτοκτόνησεν ὁ Ἰσπανὸς ζωγράφος Ὁράτιος Λέγγος, ἐξέχων ἰδίως ἐν τῇ ἀπεικονίσει ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν. Ἡ αὐτοκτονία του πολλὴν παρήγαγεν ἐκπληξιν, διότι ὁ καλλιτέχνης οὗτος δημοσιεύστας ὦν καὶ ἱκανῶς εὐπορος οὐδεμίαν εὐλογίαν ἀφορμὴν ἐφαίνετο ἔχων, ὅπως προβῆ εἰς τοιαύτην τραγικὴν ἀπόφασιν.

— Ἐν προβεθετικῇ ἡλικίᾳ ἀπέθανεν ἐν Ζυρίχῃ ὁ ὀνομαστὸς ἐλβετὸς μυθιστοριογράφος καὶ ποιητῆς Γοδοφρέδος Κέλλερ.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τούτου θὰ μετενεχθῶσι τὰ ὄσα τὰ τοῦ Γλύκ ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ εἰς τὸ νέον κοιμητήριον τῆς Βιέννης. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς Βιέννης διοργανίσει τελετὴν, ἧς θὰ μετὰσχῶσι καὶ οἱ 1200 Γερμανοὶ ἄοιδοί, οἵτινες κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας θὰ παρευρίσκωνται ἐν τῇ αὐστριακῇ πρωτεύουσῃ, διὰ τὰς ἐπικειμένας μεγάλας μουσικὰς ἑορτάς. Οὕτω δὲ κατὰ τὴν μετακομιδὴν τῶν ὄστων τοῦ διασήμεου μουσικοῦ θὰ παρίστανται ὅλοι σχεδὸν οἱ μουσικοὶ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας.

Αἱ εἰκόνες

Ἡ Καλαμπάκα. Θεσσαλικὴ πόλις γινὼ τοῦτο ἔχουσα τὸ ἰδιόζων ὅτι κεῖται ἐγγύτατα τῶν Μετεώρων, ὧν οἱ ὀγκώδεις βράχοι φαίνονται προσβάλλοντες ἐν τῇ εἰκόνι. Πλείοτιστα περὶ Καλαμπάκας ἐν τῇ Ἐστίᾳ σ. 161, Α' τόμ. 1890.

Παρηγορία, εἰδῶν Καρλοῦ Μπέ-

θυ. Παρὰ τὸ πλευρὸν ἀσθενoῦς κόρης κάθηται νεαρὰ μοναχὴ προσβλέπουσα μετὰ συμπαθείας ταύτην. Ἐὸ ἄνθος ὅπερ κρατεῖ ἡ πάσχουσα, τὰ ἄλλα ἄνθη καὶ τὰ μικρὰ ἀντικείμενα τὰ ὅποια ἔχει πλησίον τῆς ἐπὶ τραπέζιου, ἡ ἔκφρασις ἐστὶ τῆς μορφῆς τῆς καὶ τὸ πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένον βλέμμα τῆς μοναχῆς, μαρτυροῦσιν ὅτι οὐχὶ κοινὴ τις νόσος καταφθείρει τὴν νεότητά τῆς. Ἀγάπη προσκόπτουσα εἰς ἀνυπερέβλητα κωλύματα, ἀπόλειπα ἴσως ἀνεπανόρθωτος ὄνειροποληθείσης εὐτυχίας, τοιοῦτοι εἶνε οἱ σκώληκες οἱ κατατρῶγοντες τὸ ἄβρον εαρινὸν ἄνθος. Καὶ ἡ νεαρὰ μοναχὴ ἡ τόσον προῶρως θάψασα εἰς τὸ πένθιμον ῥάσον τὸ γριγίος τῆς νεότητός τῆς, ἡρωὶς ἴσως ἄλλου ἐρωτικοῦ δράματος, φέρει παρηγορίαν εἰς τὴν ἀτυχῆ τοῦς πλήρεις συμπαθείας λόγους καὶ πειστικώτερον τὸ ἴδιον παράδειγμα.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Τράβα καρδέλλα! Τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ κτισθῆ τὸ ἐν Δαφνείῳ Δρομοκαίτειον Φρενοκομεῖον, δύο μηχανικοὶ ἔκαμον ἐπιτοπίως καταμετρήσεις πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ σχεδίου. Χωρικός ἐρχόμενος ἐκ τοῦ χωρίου του εἰς Ἀθήνας σταματᾷ καὶ ἐρωτᾷ τὸν ἐνα περιεργῶς:—Τί σπίτι θὰ γίνη, κύρ μηχανικέ, ποῦ μετράς;—Σπίτι γιὰ τοὺς τρελλοὺς, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. —Ἄμ σὰν εἶν' ἔτσι, τράβα καρδέλλα...

Φιλοφρόνημα. Εἰς ὠδικὸν καφενεῖον δυσειδεστάτῃ Βοημῇ ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ ἑλληνιστί: «Ἄν ἦμιον πουλάκι—κι' ἂν εἶχα φτερά...» Μία βραγχυὴ φωνὴ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ὑπολαμβάνει:—Ὅτ' ἦσουν καρακάξα!

ΤΡΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐὰν ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ κολακεύωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ νὰ κακολογῶμεν τοὺς ἄλλους, πολὺ περισσότεροι βωβοὶ θὰ ἦσαν εἰς τὸν κόσμον.

Ἐνίοτε ἡ Θεοῖα Πρόνοια ἐμφανίζεται ὑπὸ τὴν μορφήν δυσειδοῦς καὶ παρήλικος κόρης φερούσης βαλάντιον πλήρες.

Ἐμπιστεύου τὸ μυστικόν σου μόνον εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος δὲν ἐζήτησε νὰ τὸ μαντεύσῃ.

ΕΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Τὸ αὐτὸν ποῦ χορεύει. Ἄς εἶνε καλὰ βρασμένον πρὸς ἀποφυγὴν ἀπευκαταίου. Θέσαστε αὐτὸ εἰς τὸ μέσον ἀνεστραμμένου δίσκου στρογγύλου καλῶς ἐστιλβωμένου, καὶ, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα, ἀρχίσατε νὰ κινήτε αὐτὸν περιστροφικῶς ἐν ὀριζοντίᾳ πάντοτε θέσει ταχύνοντες βαθμῶδ' ἐν τῇ περιστροφῇ. Τὸ αὐτὸν ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς ἦτο πλαγιασμένον εἰς τὸ μέσον τοῦ δίσκου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς κινήσεως λαμβάνει ὕψην, ἀνασηκόνεται ὀρθὸν καὶ πραγματικῶς χορεύει, ὅπως αἱ σβούραι τῶν παιδιῶν.

